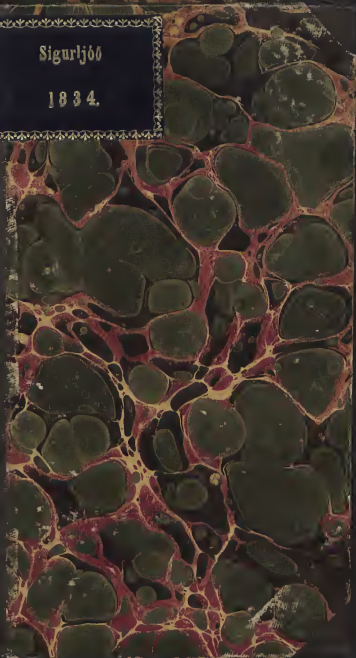
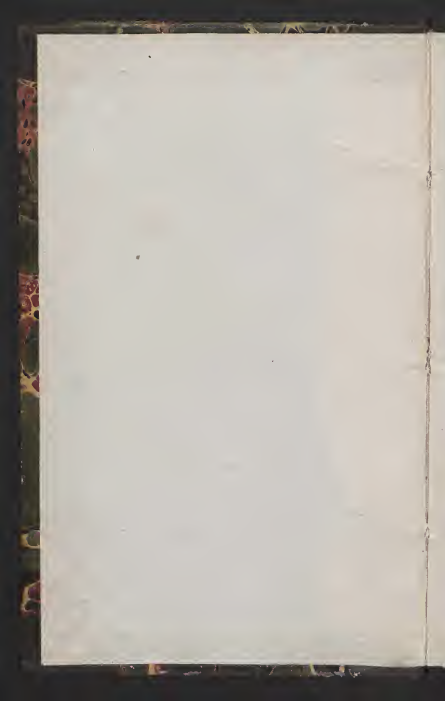
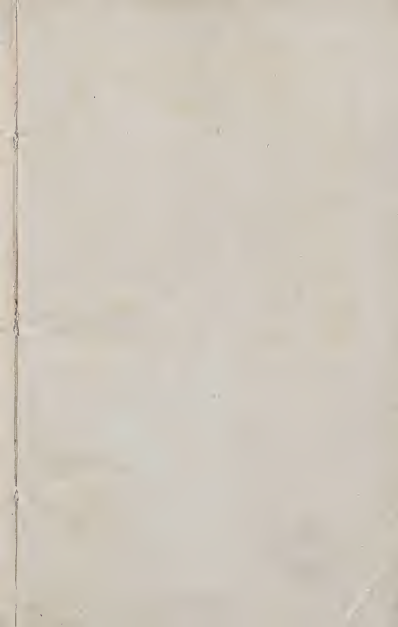

Sigurljóð

1834.

245

Kri

S i g u r l j ó d

um

u p p r í s u

Drottins Vars Jesú Krists frá dauðum,

ortt af

Síra Kristjáni sál. Jóhannssyni,
Profasti í Mýra-sýslu og Sóknarpresti til Staðholts og
Þjardarholts safnada.

Landsbætur

Kaupmannahöfn.

Prentud í S. P. Møllers prentsmidju.

1834.

Þóllum efnum haf minnisföstann Jesúm Kristum,
uppvafinn frá dandum.

2 Tim. 2, 7—8.

1. Sálmur.

Um Jesú dæda og upprisu.

Lag: Jesú! þín minning mjeg sæt er.

D! Jesú, Jesú, Jesú minn! Eg hefi séð blóð-feril þinn, Og hann rakid uppá kross-tréð, Ofan síðan í grafar-bed.

2. Eg óttadist nær sál mín sá, Son Guðs háng-andi krossi á; Fyrst eikin græna fólgnade, Falla mundi hid þurra tré.

3. Um Drottins mikla ástarrád, Ei féð eg réttum skilning náð, Fyr enn Guðs Andi andlegar Dpnadi fyrir mér ritningar.

4. Ad af Föðurnum útgenginn, Og í heim kominn Lausnarinn, Vid heiminn skilja ætti enn, Og til Föðursins víkja senn.

5. Hann kom til jarðar himnum frá, Hann þíndist jörðu flatur á, Aftur af jörðu upprættur, Í jörðunni var greftradur.

6. Ur jörðu síðan upprisinn, Af jörd uppsteig í himininn; Dptar til jarðar eins ei fer, Í skýum himins jörd dæmer.

7. Stærsta má þykja undur osð, Ad Lífs-höfðinginn deyr á kross; Andanna Drottins heilagt hold Hvílir andvana í djúpri fold.

8. Angrafið Jacob við affspurn þá, Ad Jóseph lífs ei mundi sjá. Það er elskunnar einkenni, Ad hrygja vin sinn deyandi.

9. Einka vin, Jesú! ertú minn, Eg má hryggjast við dauða þinn, Næst af því eg hans orsök er, Afbrot mín réðu bana þér.

10. Eyllif dauða-sök á mér lá; É minn stad gæfstu, Drottinn! þá Allt straffið tókstu uppá þig, Og dóst svo, Jesú! fyrir mig.

11. Hefdi vald dauðans haldið þér, Huggum af þínum dauða mér, É mínum dauða ei gjæfist, Allt væri fálshjálpin mist.

12. En nú er bana-broddurinn Brotinn, og slitin her-sjöttrin, Opnuð dýblissa, útdregin Ur heljar gryfju fangarnir.

13. Jesús Kristur upprisinn er! Englar og menn það votta mér. Lengur eðli þess lifanda Leitum í reit framlidinna.

14. Hans gróf leg-steinn afveltur er, Og allur þungi af hjarta mér. Þú mín vidlifnar andlega, Af trúar-sjón mínz Lausnara.

15. Þín áfýnd, Drottinn! deyande, Døpur og sól á krossins tré, Er nú skjærari sól ad sjá, Síðan þú uppreiðt daudum frá.

16. Bort yfirbragð þótt afmindi, Eitthvert sinn dauðans harmkvæli, É lífs upprisu verðum vér, Þor Jesú! aptur lifir þér.

17. Nær augun lykjast líkamans, Litur vor fál þinn dýrdarglans; Hold þó jorðinni hvíli í, Himnast vegsemd er búin því.

18. Þú varst daudur, sjá! þú lifir; Þau sömu fjör er fengin mér, Eg mun lifa (þó eg deyri) Í Paradísar fögnuði.

19. Lifandi Drottinn! léna mér, Hvört laung eda stutt mín hervoist er, Hlutdeild upprisu fyrstu að fá, Fridar afsáingi síðan ná.

20. Í sameining með sjálfum þér, Sætasti Jesú! haldtu mér; Abati daudinn er mér þá, Nær í þér lifa og deya má.

21. Unn mér svo, Drottinn! athuga, Upprisu þína og viðfrægja, að tunga mín og sinni sé, Samstílt losgjörðar hljóðfære!

22. Dýrd sé þér, Jesú! deyandi, Dýrd sé þér í gróf hvílandi, Væra sé þér upprissandi, Og eyllifluga lifandi!

2. Sálmur.

Jesú upprisa er veggjafleg.

Lag: Sá frjáls við lögmal fæddur er.

Af því vor Jesús leiddi í ljós, Líf frá daudum rífsandi, Dýrd, vald, fráttur, heidur og hrós Hænum ber ævarandi.

2. Sterkur óvinur stríddi á, Sterk var hardnefjan líka, Mikid stríðid, en mestur sá, Er mátt yfirvann líka.

3. Begjemb David af verki bar, Væð Goliath sigradur, Ísraf sonar íþróttar Ísrael naut frelsadur.

4. Dætur Zion í dansinum, Um Davíðs arfa fýngi: Dýrstann vann sigur á Djöflinum, Drottinn vor Lífs-höfðingi.

5. Bin-vid Egyptó forðum frá, Flutti Gud herðaranna, Meðuð útréttum armlegg þá Gyðdi hóþ fjandmannanna.

6. Daðans þrældómi ofþ færði frá, Frelðarinn allra manna, Upprisandi nam niðurslá Naða-þort helvitanna.

7. Þþþungir Móþis armlegger Eði þunnu sér valða, Þesús þvi þrægri öllum er, Þinn nam hann þigri halða.

8. Graðar vaðtarar þetta í þá, Þrottinnu þorðina hrærir, Englar þoða upprisn þá, Þem alla gleði nærir.

9. Þorþmáðar þlitin þlitin er, Þarinn þrossins naðleifi, Þátignar-þrúð vor Þerra þer, Þrá holdþins numinn veifi.

10. Þinn þá Þósúa þigur vann, Þólin þyr standað réði. Engann þag þinnun, utan þann, A þvörþun þvobðan þféði.

11. Þetri þag þinnun þó enn þann, Þann Gud tilþúa réði, A þonun Þesji upprisn Þ þigurs vegþemð þféði.

12. Þigur Þrottins þvo þrægur þinnst, Að fær þvörþi þinn maðað, Þigrara engun þvo til vinnst, Þigurþróþs vegþemð taðað.

13. Þif og þorðlárun Þausðarans Þær þylling allra gæða, Um hans þigur og æruþrans, Ei, þem þer, Þann eg ræða.

14. A þimni, þorð og unðir þorð, Að kné þeim Þrottni þneigi, Þem úr þorðunni hóþ þitt hold, Þeðanaf þerþ alðreji.

15. Þann, sem mig dauðans fjötrum frá Frelsi
med líffins hreyfði, Stærsta Sigrara' eg meta má,
Mátt hans og náð eg treyfi.

16. Þó eg seun leggist líf í fold, Lífan af hér-
vísinni, Vát, ó Jesú! mitt hljóta hold Hlutdeild í
vegsemd þinni!

3. Sálmur.

Jesú upprisa er grundvöllur trúarinnar.

Lag: Sálir eru þeim sjálfur Gud.

Húsi undirstöður hyggur best Húsa forsmidir vanda,
Ad hvað helst; sem þar á byggist, Dýrkunni kunn-
standa; Dýr steypir-regn Dý stormur megn, A stóru
húsi dynur, Best grundvallad, A bjargi það, Bilar
samt ei né hrynur.

2. Andleg Guðs bygging erum vér, Dý hús
Drottins lifanda, Traustur mátt-stólpi trúin er, Dýggi-
liga þarf standa, Hjalpræðis á Hællunni fá, Heitir
svo græðir lýða; Yfir stein þann, Uppbyggður mann,
Efti þarf falli fólða.

3. Gud hefir sjálfur grundvöll þann Gjort og
lagt kristni sinnar, Þegar hann gaf ofð Gud og
mann, Af gnægd misfunarinnar, Dý Jesús dó, Upp-
risinn þó, Aftur lifandi fædur, Af englunum Dý
mönnum, Þýpurstu vegsemd meður.

4. Jesú Kristi upprisa er Undir-rót trúar minn-
ar; Eins sem Postulinn auglýser Orð prédikunar-
innar, Þon og trúin Þæri þrotin, Þélud og ónýt
þæði, Ef Drottinn fá Ei dauðum frá Þásamliga
uppstæði.

5. Sérhvört í Jesú sofnadur, Sannliga væri taptur, Ef hann þíndur og andadur, Ei hefði lifnad aptur; A þann Kristum, Ef velt vonum, Ei nema hér í lífi, Öllum má þá Dsð aumri tjá, Einkum í daudans lífi.

6. Af trú réttlætíng ordin er, Dsð til réttlætis hefur Dýrstur upprísid Drottinn hér, Drottins upprisa gefur Sonnum um það, Sé nú borgad, Synda gjald allt, ánægður Gud útleiddi, Af grófinni, Sinn gæðslu Son fríðþægður.

7. Kristur písl sína á krossins tré Kvad fullkomnada vera; Það ord trúna með þeim hætte Því má örugga gera, Ad upprísinn Er Frelsatinn, Og fyrir sjónir leiddur, Afmáð syndin, Eyddur daudinu, Og líffins vegur greiddur.

8. Ef Jesú Kristi upprisu Einhvört ei trúa réði, Enga huggun né ánægju, Enga samvitsku gleði, Hafa kann sá, Horfinn er frá Himna Guds lífi besta, Líður skip-brot, Vid líffins þrot, Lendir í stadnum vesta.

9. Trúar hönd mín þér tekur á, Eg tilbið há-tign þína, Drottinn upprísinn daudum frá! Dagliga sálu mína Þýsir tign þá Og segurd sjá, Fadirinn krýnt þig hefur, Dfurmyrkvad Augna-ljós það Un-un hjartanu gefur.

10. Kvinnum mætandi kvaddi þær, Komnar til grafarinnar, A degi snemma Drottinn skær Dýrðar upprisu sinnar; Ötta þeim frá Eló öllum þá, Andligri huggun náðu, Lengi veit trú Lifnadi nú, Lausnara sinn tilbáðu.

11. Mitt vesælt líf í veröld er Begur til grafarinnar, Sífeldd, ó Jesú! mæt þú mér Med kvæðju náðar þinnar, Styrk mína trú, Ad stöðugt sú Stefni á líffins vegi, Sé tafmarkid, Hefdar-hnóssid, Hóndlad á efsta degi!

12. Þif og upprisa ertú mín, Endurlausnarinn besti! Þif fær mín trú af lífi þín! Þifgunar-kraptur mesti, Væstu þinnar Upprisunnar, A mér hríni deyandi! Min síðarsta Mun upprisa Mig þá verda gledjandi.

4. Sálmur.

Jesú upprisa er sannarlig.

Lag: Fadir vor, sem á hinnum ert.

Svo sannarliga sem á kross Sonur Guds deydi fyrir oss, Svo víst upprissinn er hann nú, A þessa byggist heilög trú. Thómas postuli' ei trúði um sinn, Til eru þó verri dæmin.

2. Þó vér nú augum þessum með Penna Jesum ei fáum sýn, Sælir í trúar sjóninni Segjast megum og voninni, Þifir um eglífd Lausnarinn, Vofadur sé hans krapturinn!

3. Eg held ad sonnu enginn sé Hjá oss þeim sannleik neitande, En ef vor trú kann áreitast, At-kerid þarf ad vera fast, Vanti lampana vidsmjör á, Verda þeir út ad slokna þá.

4. Enginn sjúkdómur eda neyd, Sælt mótkast í lífi og deyð, Svo stórt tilfalla krifnum kann, Ad funni ei Jesú upprisan Sínum med krapti sígra þad, Sannleik hennar því dáunf ad.

5. Af því við Drottinn erum vér, Í Jesú dauda forlíttir, Í lífi hans vér eigum þá, Ean stærri lífsins frelsi að ná; Upprisu þrapt hans allra best Dís að þekja því gagnar mest.

6. Dödni vort megn og döfni hold, Deyi líkami og verdi mold, Upprisa Jesú orka má, Dís dauðanum að falla frá; Sannleika þann oss sanna ber, Að sonn upprisa Drottins er.

7. Jesú upprisu sonnun sést Af sonnu spádóms orði best, Hún var forðum tíð heiminum Hulin í fyrirmyndunum; Sagði fyrir fram sína trúr Son Guds upprisu jörðu úr.

8. Sama skira hans sveinar frá, Samt aðrir þeir hann fengu sjá, Kallar líka sem konurnar Og Kristi grafar vaktarar; Sannleik englarnir sanna þann, Að Sonur Guds upprisa vann.

9. Fimmstíunum degi fyrsta á Frelsarinn lét sig heyra' og sjá, Framvegið líka fimmsínum, A fjóurtíggir dögum; Tók sú í burt öll tvímælin Tíufold hans auglýsingin.

10. Guddómleiki vors Herra héc Hærstur upprisu vottur er; Rotnan kunni ei fá að sjá, Ean heilagur var jörðu á, Guds Son menn lögðu í grófina, Guddómleg uppreis persóna.

11. Líkama' og sálar sambandið Sundursleit dauðans of-ríkid, En persónulig einíngin Ei mátti sundrast nokkurt sinn; Er persónulig upprisan, Upprisa Gud og maður vann.

12. Upprisa líka Lausnarans Lítur að medalgaungu hans, Munars hefdum ei fengid fríd, Né

Födurinn kunnad sættast við. Kristur leid fyrst og átti inn Eptir það gánga í himininn.

13. Sína fyrst enn Guds Son féll ond I síns blefsada Födur's hönd, Allt fullkomnad úthrópa réð, Sem afgjört skyldi hans þínu með; Gégnum daudann til gleði hann Guds réttlæti því leida vann.

14. Af svoddan rökum sjáum vér, Sannarliga upprifinn er Drottinn vor Jesús daudum frá; Dásemd enn gjörð ad flöda þá Hönnum til los's og heidurs ber; Hann virdist þar til stjórna mér.

15. Síðarst gef þú mér, sæll Jesús! Sjá og reyna ad lifir þú, Þegar lífs frapti þínum með Þú opnar svo mitt grafar bed, Ad eg til lífs upprifandi, Um eyllíð fé þig lofandi.

5. Sálmur.

Jesú upprifa sannast af Spádómunum.

Lag: Lifandi Gud þú líe þarð.

Spádóms orð forðum lénad lýð, Ekíft blyfi skínandi; Nú er dagstjarnan dáða fríð, Dymmi hjörtu upplýsandi. Ritningarnar ransaka ber, Réttiliga þær finnum vér D's Jesúm asmalandi.

2. Sinnar upprifu sonnum fann Son Guds í spádóms-greinum, Dg þær sjálfur úthýða vann Augrudum Þerisveinum; Þá brunnu hjörtu þeirra fyrst, Þeir trúðu síðan rétt á Krist, Med ástar anda hreinum.

3. Fyrsta Guds náðar fyrirheit, Fólgid í spádóms orðum, Upprifu Drottins um, eg leit Af Móse

ritad fordum: Þeggorinn í sundur hauf molar Heilaga sæðid kvinnunnar. Ráð það stóð rétt í stordum.

4. Margir Spámenn um Messíam Mér Drottins ráð tilkynna; Einkum þó hjá Esajam Upprisu hans má finna: Ad nær sig hafi útgéfid, Til offurs fyrir mannfynid, Skuli hans lif ei linna.

5. Sami Spámadr segir enn: Séu þeir helgidómar, Og mistunsemdir allar fenn, Um Krist sem skristin rómar, Í Guds fáttmála allt stadfest, Eyllifliga svo viðhaldest. Sú forsoðn sagurt hljómar.

6. Þessa máls-grein, það merkjum vér, Og mindugleik skristanna, Helgur Páluþ sér hagnýter, Herrans upprisu' að fanna: Erfðaríki féð eyllifst fá, Upp hlaut því rísa dauðum frá Konungur Konunganna.

7. Endurlausnaran þess upprisu Um spáir David líka: Herrans náttúru helgustu, Hann tjáir orsök líka, Ad mátti ei rotna holdid hans; Holdfúa veldur dauðligs manns Edlis ránglætíð rífa.

8. Fleiri rök mörg hér finnast til, Framsoðn í spádóm hreinum; Mins Jesú orða' eg minnast vil, Mæddum fyrir hans sveinum Hann tér: það á, sem mæltu af mér, Móses, Spámenn og Sálmarner, Sannast í sínum greinum.

9. Þitt sannleiks orð, minn sæli Gud! Er samarlígt dýrmæti, Gjörvöll þín stjórni er grundvöllur A góðsemd og réttlæti, Þú er hússfadur hærsti fá, Heimamenn þína er lætur fá Gamalt og nýtt sælgæti.

10. Þú Guds fyrirheit eru já, Í vorum Jesú kára; Allar hans spár uppfylling ná, Af því skýld-

um vér læra: Núllum ad treysta ordum hans, Alla
 suetti þau hagi manns, Frelðum mest huggun færa.

11. Svo sem Gud hefir efat það allt, Er fyrr
 hét sínum lhdum, Eins rættist líka ófallvalt, A hin-
 um seinni tldum, Hans ord vora upprisu-um; Eptir
 þeim gleði-tímanum I traustri trú vér bíðum.

12. Leid mig, Gud! sannleik allann í, Drd þitt
 svo flilja megí, Einnig framleid mig eptir því, A
 réttum líffins vegi! Gef mér, Jesú! svo þeckja þig,
 Þeckir þú síðan líka mig A holds upprisu degi!

6. Sálmur.

Jesú upprisa sannast af fyrirmindum.

Lag: Krists er koma fyrir höndum.

Mótt heilög ritning ræði Reyndar margt efni um,
 Og os Guds Andi fræði, Med hmsum frásögnum,
 Af brunni einum flýtur, Einn tilgángurinn er, Allt
 til þess eina lýtur, Ad Jesúm þeckjum vér.

2. Kjarna ritninga falla Krístum vorn Jesúm
 má, Yndælt skal os því falla, Dpt þær ad heyra og
 sjá; Fórnir forna sattmála Frambodu flugga þann,
 Hvors trúud sérhver sála Sed fær nú líkamann.

3. Fyrirmindanna fjöldi Fyllingu hefir sed, Er
 á aldanna kvöldi Dffrad Páskalambd; Þindur,
 deyddur, frá daudum Drottinn upprisa vann, Féll
 os svo frelsi af naudum, Frid-land og himna rann.

4. Fyrirmindun fyrst talda Frelsarans upprisu,
 Eg má vel Adam halda I flopunar-verkinu; A
 jörd lá andar-vana, Af jörd mindad hans hold, Lífs-
 andinn líknefjuna Lífgandi reyfti úr mold.

5. Gjörðist Guds Sonur madur, Gefinn ofs himnum frá, Er dæinn og jafnadar Eptir holdinu frá; Eptir andanum aptur Sig endurlífga vann; Dfs hann upprisu fraptur Eplíft líf gefa fann.

6. Adra fyrirmind innum Upprisu Drottins þá, Er á Ísaak finnum, Og Pálus víkur á: Fædur síns hann í huga Hét daga látinn þrjá, Abrahams trú ofluga Aptur lífs fék hann sjá.

7. Fyrirmind þriðja færíft Frelsarans upprisu, Ur flordum ei sem bærist, Auglýst í ritningu: Þrjá daga ból þó bídi, Í breiðt djúp varpadur, Frelsi úr fífljar kvíði Fék Jónas spámadur.

8. Gulinn í dauðans djúpi Drottinn þrjá daga var, Heljar umvasinn hjúpi, Í hjarta jafdarinnar; Aptur í æru-standi, Upprisinn dauðum frá, Sig á lífendra landi lét bæði heyra og sjá.

9. Jóseph bar sít all-sára, Settur í fanga rann, Glaut síðan hefd mjög klára, Hann varð landstjórnar-mann; Frá ángist útgángandi, Wedsta tignar nafu ber, Jesús jafnan ríkjandi Jakobs hús yfer.

10. Bygging musterið mæta Má nefna síðara, Gmind upprisu sæta Bors Endurlausnara; Glaut dýrd frá helgi statur, Hinum fyrra af bar. Frelsarinn forkláradur Fridari' enn áður var.

11. Eg hef nóg, eg veit lífir, Endurlausnari minn, Mig skal því aldrei yfir Dshast falla dauðinn. Gmind upprisu sinnar U sýni Drottinn mér! Ego megi' eg gladdur minnar Minnast, nær lífid þver.

12. Í þín herbergi innstu, O Jesús! leidd þú mig, Mín í náðinni minnstu, Mér leyf að flóða þig, Í

trúnni á þér taka, Ylm klæða finna þinn, Sætt í þér sofa og vaka, Sálax unnustú minn!

13. O Davíðs ættar-blómi, Uppá Guðs hafinn stól, O Drottins dýrðar ljómi! Dagsljarna skær og sól, O minn Jesú ástækari! Upprísinn daudum frá, Þér eg þacklæti færi, Þig þrifa, Amen, já!

7. Sálmur.

Jesú upprifa fyrirmindud 'med frumgétningum gamla Testamentisins.

Lag: Guði sé lof, að nóttin dymm.

Einn frumgétningur frá daudum er Frelsarinn, Af sínum dauda upprísinn.

2. Frumgétning's nafn á fyrri tíðum fagurt var, Meðal Ísraels ættkvíslar.

3. Atti frumborinn einn tvo hluti í arf taka, Móti sínum bræðrum samsedra.

3. Einn frumgétningur eptir fæðurs andlátid Tók herradæmi húskins við.

5. Hann skyldi millum sinna bræðra sjálfráða Arfinum líka útskipta.

6. Fæðursins kraptur fyrsti nefnist frumgétinn; Evi kallar Jacob soninn sinn.

7. Til síns frumgétna sonar ærna elsku bar Fadurinn, svo sem vonligt var.

8. Aft sína Guð til Ísrael svo votta vann, Einn frumgétning haun sagði hann.

9. Það hjærsta' Egypptskum Drottinn felldi í daudans bad, Voru frumburdir þeirra það.

10. Allann frumburd hann eignadi sér uppfrá því; Í hans stad síðan einn Levi.

11. Frumgétningur hét forðum allt hvað af mjög bar, Hvört heldur gott eða vondt það var.

12. Ad allrar flépnu frumgétningis nafn Trélsarinn ber, Einkum hans guddóm áhrærer.

13. En þá frumgétinn af daudum hann er nefndur, Mest ávísast hans manndómur.

14. Um hans persónu eru samt þeir orðshættir, Báðir í ritning brúkadir.

15. Allrar flépnunnar frumburd Jesúm játum vér, Því fyrri enn flépnan öll hann er.

16. Enn frumgétinn af daudum nefnast Drottinn kann, Af því ad fyrstur uppreið hann.

17. Um sex manneskjur ræða' ad sonnu ritningar, Adur frá daudum uppreiðar.

18. En enginn slíkra uppreið þó af egin dád, Lausnarans féð þá lífgað náð.

19. Þeir risu og upp til þessa lífs, og áttu enn Eitt sinn deyja, sem allir menn.

20. En vor Jesús, af egin krapti, er uppreiðinn; Deyr aldrei framar Drottinn minn.

21. Einn frumgétningur af þeim daudu og einn Herra, Sinna daudligu sam-arfa.

22. Guds fyrsti kraptur, elstu-Son og erfingi, Arfi dýrðar útbítandi.

23. Ad frumgétningum Guds nú erum gjördir vér; Síð þá virðingu selja ber.

24. Erfdin er stór, þar sjálfur Gud vor arfur er; Arfleið hans Sonar erum vér.

25. Nú, lát ofþ, Drottinn! njóta þess, að nefnunnst vær Brædur þín Sónar, börn þín kær.

26. É lifi og dauda er mín huggun, ó Jesú! Ad frá daudanum uppreiðt þú.

27. Mér skal ei daudinn haldid gæta, heldur enn þér, Gladur eg því í frídi fer.

28. Hólpinn í von og sæll um eylið segjast má Sérhvorr, er trú þig setur á.

29. Med því þá Drottins ættleiðingur eg nú er, Himnanna arfleið hlotnast mér.

30. Veit mér, Jesú! við von þá lifa og sofna um síð, É dýrd upprísa' á dómsins tíð!

8. Sálmur.

Jesú upprísa fyrirmindud med frumgróða gamla Testamentijna.

Lag: A þér, Herra! hefi' eg nú von.

Borri fáfrædi viðhjálpur Bor Gud, nær sagrar líkingar, Uppá hluti há-mæta, Þyrir sjónir Ds framleidir, Svo fáum skilnings gæta.

2. Andi Drottins sitt orðfærid Einatt lagar að manna síð, Dg dýrslu leyndar-dóma, Svo upphýser, Ad sjáum vér Sannleikans fagur-blóma.

3. Trúar hlýðnin alleina á Ad medtaka lærdóma þá, Er skilning yfirganga, Svo skyldugur Sé hvorr madur Sitt hyggjuvit að fanga.

4. En nær Guds orð svo uppbirtur Einn leyndar-dóm, að megnum vér Andana glöggt aðgreina, Skilning og trú, Mátt madur þú, Med lærdómi sameina.

5. Enginn heidinn heimss-spekingur Hefir gefist svo forvitur, Alls holds upprisu að þekkti; Fálmuðu þeir, Einn öðrum meir, Numt hyggju-vit þá blekkti.

6. Samt er náttúru ríkið ríft Rétt margra hluta, er votta líft, Um víðt veraldar stræti; Þau furduverk, Evi mörg og merk, Menn þótt sjaldan aðgæti.

7. Rétt sem af draumi vöðnum vér, Bid ofn nær Andinn hræra fer, Dg upplýsingu gefur; Allt slím dregst þá Augunum frá, Er þau fyrir blindad hēfur.

8. Uppá Guds Sonar upprisu, Af sáð-lands fyrstu forn-stéru Dfs Pálus ímind færir; Um sannleik þann Yndiligan Orðum þvillsum tærir:

9. En nú er Kristus upprisin, Orðinn svo þeirra frumgróðinn, Sein að sofnadir eru; Evi rísa upp þeir Eins síðar meir, Í sinni ród og veru.

10. Evofelldt legmál Gud sjálfur gaf Sínu fólki, Það Skyldi af Landsins fögnum frumgróða, Honum ó-tregt Dffur árlegt Um somu mundir bjóða.

11. Í prestsins höndur ávört þann Afgreidda Skyldi hvört einn mann, En hann honum veisadi Sérhverja átt í, Dg svo með því Sjálfum Gudi helgadi.

12. Allur varð landsins ávörtur Ísraels fólki blessadur, Eptir offurs-gjörd lífa. Fleiri hluter Ad-hniga hér, Hverra vér gætum lífa.

13. Á fyrsta degi umgétin, Eptir Páskadags Sabbathinn, Beisunar viðhofu stéði; Sama dag á Þor Drottinn frá Daudum uppstanda réði.

14. Ulf heimfins fjórar áttir er, Af Drottins þjónum síðan hér, Samuleikur sá víðfrægdur, Ad upprifinn Er Frelsarinn, Og Gud við heim fríðþægdur.

15. Allur Guds náðar ávörtur, Allum því verður blessaður, Sem offra Drottni einum, Allann gróða Andans gæða, Í trú og fjærleik hreinum.

16. Fræ hefir margt í foldarbed Fallid, og mikinn ard gífed; En í jörð sér þá sáði Einn Gud og mann, Uppspretta vann All bleffan heimfins láði.

17. Í jurta-gardi Jósephs var, Jesús grasinn, og gjörðist þar Agætasta uppkéra. Fyrr né síðan, Alls enginn vann Afur svo frjófgun bera.

18. Kvíð ei, fann-fríðni maður minn! Í mold þó sáist líkaminn; Vertu' í voninni gláður, Sem ávörtur, All-blómgaður, Þú upprís forklátur.

19. Þitt hjarta' ef Drottins afur er, Og Andans gróða sætann ber, Máttu þar æ við una, Þér Frelsarinn, Vífðforínginn, Farsælir upprifuna.

20. O minn Jesú! innplanta mig Aldin-þvíst frjófgann svo á þig Ad mikinn ávört beri! Og eylist líf, Eptir heimfins líf, Í himnadhýrd uppkéri.

9. Sálmur.

Jesú upprísa, fyrirfögd af hönnum hjálfum.

Lag: Jesús Krístur ad Jórdan kom.

Kenniteikn Jesú ástar er, Elfkendur sína víður, Ad fyrirfram þeim auglýser, Allt hvað heill þeirra stýður; Einn minna, en öðrum meit, Einsog naufurftin krefur, Og borid géta allir þeir, Utdeilt pundunum hefur Bor Gud, sem vísdóm gífur.

2. Alla hvað snertir, öllum hann, An mann- greinar tilkynnir, Sérilagi þó sérhvörn mann A sína skyldu minnir, Orðskvidu stundum úttalar, Dpt- astnær ljóst þó rædir; Eptirlíkingar ef brúkar, Ut- skringu þær gædir. Evo Jesús sín börn frædir.

3. Þegar eidgestum ordum með Eitthvad Drott- inn framsetur, Dsð vill hann hafa uppvakad, Ad grunda svoddan betur, Evo sem vigtugann sannleika, Sem trúar-hlýdni krefur. Efni sama tídt ítreka Ef Jesú þóðnast hefur, Eptirtekt osð þad gæfur.

4. Sannleikð vitni Guðð Sonar má Sannliga heita meira, Enn allt hvað mannlig eyru fá Annar- stadar ad heyra. Dalad af himni ord hvört er, A jörd sem Drottinn rædir; Himni og jörd því heyra ber, Hann hvørsu vel uppfædir, Dg deyðd andliga grædir.

5. Dsð þad gudspjöllin auglýsa, Dpt Jesús fyrir- sagði, Hann ætti deyja' og upprísa, Eit þar vid sein- ast lagði; Skildist hans sveinum þó ei þad, Þeim var sú hulin ræda; Hvört fer þú? spurði enginn ad, Uppfyllti hjartad mæda, I stad gleðinnar gæda.

6. Holdlig skynsemi er harla treg Herrans ord- um ad trúa, Frá sinni villu á sannann veg Sér vill ei láta snúa; Doðrir forsmá og lasta' um leid Leidsögu Drottins Anda, Heimsku sinnar fram- hlaupa fleid, Hneirlast, treystir móttanda Orði Vísð- ins lifanda.

7. Willtust Gyðingar verðt í því, Þeir væntu eins Frelsara; Sem hafa skyldi heimi í Hátign og mekt ævara; Sjálfa vorð Jesú sveina þad Súrdeig

inntekid hafði, Þeir suðu því í sorgar-bað, Evi þá
örvænting vafði, Í gróf þá Guðs Son tefði.

8. Þegar Jóhannes línlof leit, Þiggjandi í gróf-
inni, Ei fann þó Jesúm í þeim reit, Einkum féll
honum í sinni: Mundi af höndum manna hann
Med leynd burt-tekin vera; Skriftirnar þá ei skilja
vann, Er skyldi hann samanbera, Og rétta grein
á géra.

9. Stólpur Guðs kyrkju stadfesting Sterkustu
þurstu hljóta, Esm báru hans ord um heimsins
hring, Hvers enn vér fáum njóta. Ad Jesús dó,
fáu' ótal menn, Þfir því hugann fjættu; En ad
hann væri upprifenn, All-fáir lengi sættu, Móti því
margir þrættu.

10. Flærd Jesú munni engin í Er fundin
noðru sinni; Hann er trúr vottur; höfum því Hans
vitniðburd í minni; Náð á hans varir úthellt er,
er hunangi sætara, Ord hans í hjarta og munni
mér, Mér skal ekkert ljúfara, Enn taka á því vara.

11. Segir ofþ þess sannleikann Son Guðs,
ad honum trúum, Dstraffað líðast eði kann, Ef baki
ad ljófi snúum; Spornum því myrkra villu vid,
Þors Jesú ordin lærum, Um morgna kvöld og mid-
degid Med þeim sálina nærum, Avörtinn af þeim
færum.

12. Eins fyrirseggn, sem uppfylling, Upprifu,
Jesú! þinnar, Er mín hjarta endurnæring, Einkaf-
líf trúar minnar. Þyrst skulu himnar forganga, Enn
falla á jordu kunni Ordin, sem gjordir út-tala; Er
því skylt þeim eg unni, Þau hafi í minni og munni.

13. Svad skal mitt stilla harmastíð? Svad dauðans sefa kvíða? Hver er mín dírð á dómsins tíð? Drottinn! þitt orðid blíða. Mægi heims vífi mér í frá, Minnst henni því eg sæti; Vardhaldi mínu eg stend á, Orða míns Jesú gæti; Þau eru mitt eptirlæti.

14. Lof sé Gudi, er lét mig sjá, Lífs-feril orða sinna; Lof, Jesú! sem mig leysti frá Lífs straffi synða minna; Lof helgum Anda, er lét hjá mér Lif andligt kvíða, hrærað; Lof Þrenningunni, er svo um sér, Sama lif kunni nærað, Til lífs eyllis framfærað!

10. Sálmur.

Jesú upprisa þóðast af Englunum.

Lag: Upp, upp, mín sál.

Ekki veit eg, Hvört eginleg Englar Guds heiti bera, Heil fáa þá I helgri skrá Heyri' eg nafngreinda vera; Andar heita, Edlis þeirra, Er þar við kændur blómi; En Engils nafn, Þeim er samjafn Embættis tignar sómi.

2. Andar Guds þeir, Einn odrum meir, Með erindum hans fara, Þdjusamer, Umfylkja sér Utvaldra Drottins skara; Samlags þjóna Sanntúadra Sig vilja nefna láta, Þfir-kóng sinn, Einn Jesúm minn, Allir tilbidja og játa.

3. Þiusinnum Hæst tilnesnum, Þrúlyndann Engla skara, Þasa stundad Og hátignad, Þér á jord, vorn Lausnara. Sjálfs holdtekning, Síðan fæding Son-

ar Guds votta náðu. Jóseph þrisvar Jafnframt englar Jesúm í draumum tjáðu.

4. Eptir flæðar Yfirunnar Dvinarins freistingar, Dýrra engla Dýggiliga Drottnei þentu fylkingar. Þá við dauðann Stríð háði hann, Heilags Engils styrk þáði; Eins fleini' er lá A grof, þar frá Engill burtkafta náði.

5. Náð víðóms var, Ad votta' Englar Þors upprisu Frelsara, Og fegnud þann, Frábæraflann, Fyrst byrta kvenna flara. Evi hátigna Sannleiks-boda Syni Guds brúka hlýddi; Sigurs lýsing, Sigurvinning, Sigrarans þvillik þrýddi.

6. Síðarst Englar, nær svo að bar, Son Guds til himna vendi, létu sig sjá, Þjós-flæddir þá, Í Þausnarans erindi. Þáir vottar Herrans tignar, Hjartans þá ebli kæti, Ad upprisinn, Fyrir almátt sinn, Er vor Frelsarinn sæti.

7. Eru vitrir Guds Englarnir; Eðli kunnu glöggvara Drd líffins tjást, Sem að má dást, Enn af þeim dýrðar flara. Er því mín trú Jansiglud nú, Uppá þau sannleiks mæti: Ad upprisinn, Fyrir almátt sinn, Er vor Frelsarinn sæti.

8. Af náð þad var, Engla fridar Dfs-Gud nú senda hefur, Ad bodi þeir, Einn öðrum meir, Drd lífs, sem næga gefur Evolun þyrstum, Sadning öllum, Sem girnast þad réttlæti, Er upprisinn, Fyrir almátt sinn, Avann Frelsarinn sæti.

9. Nút mannfyn lá Í dauðans þá, Drottinn minn Jesú blíði! Einn bróðurinn Ei kunni hinn Ue því að frelsa stríði, Þá vannstu ofþ Þau vænstu

hnöfð, Þou lifð og allt sælgæti, Einn upprisinn,
Fyrir almátt þinn, Endurlausnarinn sæti.

10. Þau var tíð sú, Drottinn Jesú! Þaudinn
þig lagði í jörðu, Þræðlu þlegenn Eg hugsa enn,
Þvad syndir mínar gjörðu; Nú ljómar hér, Það-
udum mér, Þýrrar gleði sól aptur, Þyrst upprisinn,
Fyrir almátt þinn, Ertu, minn Þíffins þraptur!

11. Þát Engla þín' Þnd sæla mín, Er eg dey,
til þín flýttja; Sá mahtar her, Sem meður þér Mun
enn í þýin vitja, Mig uppvaðinn, Þ Jesú minn!
Þ hægra veg þér leidi; Mér þín ásjá Þ móti þá
Þíffunar fadmínn breiði!

11. Sálmur.

Jesú upprisa vottast af þvinnunum.

Lag: Gled þig, Guðs Sonar bríð.

Drottins upprisu dýrd, Af Drottins Englum flírd,
Þar fyrst þvinnum þomandi Ad Kristi grof, sýtandi,
Þpnadur er lifð vegur, Uppreið Jesús dýrdlegur.

2. Eins sjálfur auglýstist Upprisinn Jesús fyrst
Numstóddum ýmsum þonum, Adur enn Þostulunum.
Þpnadur er lifð vegur, Uppreið Jesús dýrdlegur.

3. Þær litu' hann líðandi, Þíka framstíðandi,
Grof hans víðstáðdar vóru, Þíð það þeim grátnar
fóru. Þpnadur er lifð v., U. Þ. d.

4. Smýrðli tilbýgggu best, Þíðandi' um lög máls
frest, Arla dags enn hans vitja, Adrir um þýrt þá
sitja. Þpnadur er l. v., U. Þ. d.

5. Sá finnur, sem leitar; Sinn Jesúm þvinnu-

urnar Fagnandi finna náðu; Fregn þá hans vinum
tjáðu. Dpnadur er l. v., u. 3. d.

6. Vitska Guds, vor Jesús, Vegligt byggdi sitt
hús, Stopla hjó hagri hendi, Hollar þernur útsendi.
Dpnadur er l. v., u. 3. d.

7. Ut til enda jarðar Ei-gengu konurnar, Þdr-
um fyrir út þó báru Upprisu Jesú kláru. Dpnadur
er l. v., u. 3. d.

8. Drottins ráð dásamt er, Drottinn lætur veif
fér Stólpa Guds fyrstu stýðja, Nær styrks þeir
funnu' ei biðja. Dpnadur er l. v., u. 3. d.

9. Konur boda Kristum, Kristi sjálfs Postulum;
Bæn fór vegsemdarinnar, Virðing kynslóðar sinnar.
Dpnadur er l. v., u. 3. d.

10. Kvenndygða háleitt hrós Sér færast í sitt
ljós, Þar ástríkis alvara Er blidlyndi samfara.
Dpnadur er l. v., u. 3. d.

11. Þó víða vaxi rót Banörtud, beif og ljót,
Mörg (frá eg) mjög ylmandi Millum þyrna rós
standi. Dpnadur er l. v., u. 3. d.

12. Anda Guds úthellt var Dpt yfir konurnar,
Ment, spádóm, mörg vísindi, Menn trú'eg hjá þeim
finði. Dpnadur er l. v., u. 3. d.

13. Gulls nægd og gérsema Gud lét þeim til-
falla, Virðingar hærfu hlutu, Heil ríkin að þeim
lutu. Dpnadur er l. v., u. 3. d.

14. Eva braut allra mest; En það lagfærdist
best: María varð Guds móðir, Sem minn er ord-
inn bróðir. Dpnadur er l. v., u. 3. d.

15. Andlega umskornar, Ísraels konurnar, Páska-

lambð neyta naðu, Náð fyrirheita þáðu. Dpnadur er lífs vegur, Uppreisú Jesús dýrðlegur.

16. Af konum er tekin Andlig samlíkingin Uppá Krists elsku, mædur, Unnustur, systur, brædur. Dpnadur er l. v., ll. J. d.

17. Góð kona er gleði manns, Gæfa og ærufrans; Hún kann hann hólpinn gera, Hennar má ei án vera. Dpnadur er l. v., ll. J. d.

19. Merkið slíkt, kvenna kyn! Kjósir Jesús að vin, Elsku hans aldrei týnid, Elskuna hönum sýnid. Dpnadur er l. v., ll. J. d.

20. Elskid unnusta þann, Ydur trúlofadann, Ut til hans gánginn greidid, Greida lampa tilreidid. Dpnadur er l. v., ll. J. d.

20. Fætur hans fríða tíðt Fadmandi fýssid blíðt, Þá hreinum þvöld tárur, Þerrid hár-loðum klárur. Dpnadur er l. v., ll. J. d.

21. Krýp eg með kvinnunum Ad Kristi fótunum; Hværgi mun hann af sinni Þrefja mig fótstörinni. Dpnadur er lífs vegur, Uppreisú Jesús dýrðlegur.

22. O! Jesús ástríke! Und mín þín brúdur sé, Hér þér við hönd standandi, Og hvervetna fylgjandi, Í dýrð svo upprísandi Eg sé með þér ríkjandi.

12. Sálmur.

Jesú upprisa vottast af hans Postulum.

Lag: Gæðskrifasti Grædari minn.

Drottinn Jesús upprísinn er! Öðrum fremur Postularner Sannleik þann í ljós leida; Engum var bodid, utan þeim, Um gjörvallann að ferðast heim

Orð lifsins út að breiða; Guðs náð, Góð dáð, Þeim var lént, Sem þótti henta' Þeirra verki, Andligt stríð háðu Krists undir merki.

2. Um borgirnar í Ísrael, Grindi náðar fluttu vel Drottins Postular dýrir; Undir þá stund, sem upprisinn Jantólf Guðs Sonur himininn, Aftur þeim augljóst flírir, Að þeir, Enn meir, Jardar vanda Vettu' að enda Dg kunngéra Líf hans, og upprisu vottar vera.

3. Af heiminum sér útvaldi, Dg vini sína kall-
aði Þor Drottinn votta flíka; Uppljómadir af And-
anum Eðli þurftu sig hugsa um Andsvör né ord-
gnótt ríka; Hressar Þessar Hertans voru Hetjur
stóru Í hvörskyns raunum, Höfdu sjón trúar á
himna launum.

4. Þeir fengu Jesú sár að sjá, Sem öll for-
klárud urðu þá, Er hann uppreis af dauda, Hans
máttu þreifa holdi á, Hænum eta og drekka hjá, Dg
heyra Hyrdir sauda; Gladdir, Saddir Krists með
gædum, Krapt af hædum Kærstann fengu, Hug-
styrkvoir síðan um heiminn gengu.

5. Allt ráð Guðs náðar í Jesú, Alla verkandi
fánna trú, Ritad og ræðt þeir hafa; Í nafni Jesú
upprisna Uppreistu þeir og framlidna; Allann aftóku
vafa, Um þann Uðstann Lifs fannleika, Þon sem
veika Er vidréttandi, Upprisinn Drottinn sé æ lif-
andi.

6. Guð lagði í sölur Souinn sinn, Seldur þræls
gjöldum Lausnarinn Ds keypti arfleifð bestu; Jesús
úthellti sjálfum sér, Sendir voru Postularner, Sem

lomb, til varga veflu. Hér má Hvorr sjá, Ekkert spardi, Öllu vardi; Þess til góða, Al-valdur Fadir heims allra þjóða.

7. Þess hefir Drottinn uppbygda Yfir grundvöll Þostulanna, Hvörn spámenn lagdu lífa; Hyrningarsteinn vor Herra er, Sem hvorutveggju samtenger Guds hússljórn gæðsturíka. Hálm-strá Hér á Hvorr sem breidir, Eldur eydir Öllu' hans verki; Dagurinn vottar þau vegs um-merki.

8. Gef mér, Jesu! að gegna þeim, Sem gefa réttann enn um heim Bitniðburd verka þinna; Þitt sannleiks ord, mitt sælgæti Sé og veri á jördunni! Vel mun þá lífid linna; Unn mér, Í þér Líða, þrena, Lífa, dena, Líka upprísa, Um aldir alda þig elsta' og prísa!

13. Sálmur.

A degi sinnar upprísu birtist Jesús sinnum.

Lag: Dagur er, dýrka bet.

Dagur sfein, Daudans slein Drottinn afbraut, Upprann sólin Yfir bólin Al-heims, Leiðdi sinn Þausnarinn, Þaus vid hel-sút, Líkama Lifanda Líka' úr gróf út.

2. Litu menn Línlofen Þiggja í gróf Kyrr, Lík umvöfð' Sem Herrans höfdu Hulid; Lítu þar Þjóð-englar Líka sjá sig. Eins engin Er gröfin Orðin veglig.

3. Mjög árla, María Magdalena, Þyrst af öllum Konum og köllum, Krist leit Upprísinn; Í það sinn Ei þó mátti Honum vid Hræra, bíð Hafa átti.

4. Gæðs úr reit Grátinn fleit Gledi-sjón sú;
Öðrum stæra Fagnud stæra Hún fór þann. Birt-
ist enn Son Guds senn, Svönum hinum, Sem
þenna Sannleika Sögdu' hans vinum.

5. Þridja sinn, Þann daginn, Þyfir líkast, Þafi
Þetri, Þ hyggju setri Þrelldum, Birtst Jesús Þridar-
fús, Þéð þá hreina Þót madur Þrotlegur Þeiftra
meina.

6. Þengu tveir, Þramar meir, Þerdamenn hann
Þ Emaus, Þ vor Jesús Þngéð, Þeyra' og sjá Þeir
hann þá, Þeðtu', er braud braut; Þid þann fund.
Þeittist lund Þærd, en naud þraut.

7. Um fældid, Állir vid Er hans sveinar Þædd-
ust, Þræddust Júda brædi og sveifemd, Þan Jesús
Þ lukt hús, Þeki' um dyr þó, Þeif, í mid Fullann
þrid Þærði' og hugró.

8. Þeifka trú, Þor Gud nú Þidurfveift, Þýp-
stu sára Þín forklárud Þr öll Þýnandi, Þannadi sig
lifanda, En opnadar Undirnar Þs þar standa.

9. Sé þitt gæð Sorgbited, Þyndugi mann!
Þeiftist trúin, Þerdi lúin Þon lífs; Þæmid héc
Þýrdligt þér Þrottinn þýnir, Þjálþ sé nærst, Þrygd
þá stærst Þug þinn þínir.

10. Þegar bel Þýngst og fæel Þoldi Jesús,
Þlesudum Undum blóð úr hrundi heilagt; Þreyra
þann, Þinn med sann, Son Guds nam trúr, Þjör-
auka, Þorklára, Þæra jörð úr.

11. Nú það blóð, Nádar-sjóð Náegstann játs-
um, Þynd hreinsandi, Þein mykjandi Mannkyús;

Svolun fær, Sá sem nær Svoddan lífs lind, Er hér nú, Dpnud sú, Allri mannkynd.

12. Líf og ljós, Hlíf og hrós, Hæli, skjól, frið, Lækning minni Sál, og sinnis Svolut, Yndi, náð, Alla dád, Eyllis lífs trú, Í þínum Undunum Eg finn, Jesú!

13. Dpt fyrir Augum mér Gynda minna, Allra handa, Dpnar standa Undir; Sjái eg klár, Kristi sár, Svein og mein þver, Fulltrýggur Friðadur Fundinn þá er.

14. Himnum á Sæli sjá Sárin Drottins, Hans útvaldir Dalsfaldir Flokar; Sjálfir hann Sanna þann, sem var dáinn, Upprisinn, Ingenginn Í Guðs himin.

15. Skodun þá Skýin á Skuggja holds nú; En það bætist, Upp nær rættist All synd. Yndis rós, Augna-ljós, Ds sé friðfús, Lífgadur, Ljósfaður, Lof-sæll Jesús!

14. Sálmur.

Sjötta auglýsing þess upprisna Jesú.

Lag. Hjartad, þáulak, hugur, sinni.

Eptir daga átta síðan Upprisunni sjálfri frá, Sig vor Drottinn birti blíðann Brædra sinna flokki hjá. Thómas adur var ei við, Vor Jesús þá stóð í mid, Fridnum lýsti, sárin sýndi, Svofellri því blefðun týndi.

2. Guðs samfundu enginn ætti Í vantrú sig draga frá, Af því slíkum helzt með hætti Herrans uálægd tapast má. Upp ad leita einn faðinn Ei

þó spari Hirdir minn, Ad hann finnið og frá vanda
Utleidist, kann hæpid standa.

3. Midur-radað Herrann hefur Hjálpar veg og
medólin, Efni' og krapta öllum gífur, Inn ad
ganga í víngarð sinn; Hværr þeim máta hverfur
frá, Hværgi von hans náðar á. Med ordinu mild-
ur allar Minn Gud til sín þjéðir fallar.

4. Tásit á nóttu dymmri' og degi, Drottins
ordid birtu lét, Lampi fóta, ljós á vegi, Þýsi-gulli
flærra er; Leidar-sjarnan sæla sú Ego vegvisad
gétur nú, Ad ofþ myrkur engin fangi, Eða' af rétt-
um villi gangi,

5. Sá einn Gudi sínum unnir, Sem hans hefir
ordin fjær, Má ei duga, margt þó kunnir, Medan
trúar hlýðni' er fjær; Frómir trúdu fedur því, Frels-
arinn fjæmi heiminn í: Hann er kominn, honum
trúum, Hjarta og sinni til hans snúum.

6. Ef á Tesúm enginn tryði, Utan þeir honum
tóku á, Mjög þunnstípað mundi líði Mins Guds
vera í heimi þá. Herrann sá hvað hagadi, Hér
bót meinum lagadi, Hónd í síðu sína ad leggja
Sjálfur réð því Thómami eggja.

7. En þú Drottins ei mátt freysta, Of-freft voga
nád hans á, Né í þánka þeim hughreysta, Þig,
syndari! hédan í frá: Ad hvornig sem ad þú fer,
Einhvornveginn bjargi' hann þér; Ydrun, trúin,
eginlegur Er þér lagdur hjálpar-vegur.

8. Síft vill Drottinn syndugs dáuda, Samt ei
dregur naudugann Hér nockurn í húsið sauda, Him-
ins né í sælu rann; Hann þá Paulum höndlad féð,

Hvörgi þessi til ráðs gæð. Þið sittið hold og blóðið blinda, Þræða gjörði ydrun synða.

9. Atferð slíka einn Guð setur. Einaasta í valdi sér, Alla hluti gjört sem gétur; Gefið hefir ord sitt mér, Ad mín trú þar af sveikist, Og vorn Drottinn Jesúm Krist Andlega hér eg nú sjái, A hans beinum þreifa ná.

10. Drottinn minn og Guð minn góður. Geymi vantrú mig svo frá, Ad hans sannleiks orða sjóður, Eg á medan lífa má, Yndi sé og audur minn! Annast, Jesú! saudið þinn, Ef af réttum vík eg vegi, Þitja mín, svo glattist eigi!

11. Náðin Kristi góð ofþ geymi, Guðs kærleiki og sameining Anda Drottins, hér í heimi, Hjá ofþ veri allt umkring! Þýrd sé, Fadir þýði þér! Þér lof, Jesú! segjum vér, Þér þér, helgi vöndum Audi! Þirðing, heidur, ævarandi!

15. Sálmur.

Jesús upprisinn kom um loftar dyr.

Lag. Heidur og háleit ara.

Heyrn og sjón háleit meiga. Heita vit stílningar. Og nafn það einmidt ega, Af því sálarinnar. Náðdeild gegnum þau gengur, Geta stílnings vitar Þessir ei þénad lengur, Þá öndin fráhyarflar. Sálin heyrir og sér, Sálar verkfæri hér. Eyrað og augað er.

2. Þegnum eyrun veitir. Andinn lífs-straumunum, Heyrnin andlig þá heitir, Menn hlýdnast Guðs ordum. Andleg sjón glöggvast gétur. Greint sannleik villu frá, Heitir hjartað aðsetur. Þreinnar trúar,

sem þá Samþykktir sannleikann, Eig reidir uppá hann, Hann stundar, honum ann.

3. Kvifna trú af heyrn ætti, En þótt sjálfan hlutinn Ytri augunum mætti Eðli sjá madurinn. Hnyfir trú einföld eigi Í Guds leyndardóma; Eins kann almættid vegi Alla færa gjöra. Um luft hús innganga, Í sonnum líkama, Hægt var lífs Hertoga.

4. Holdð vit þó hér til segi: Hvörnig má þetta ské? Sonn trú efast aldrei Um Drottins stórmerke. Ef slaptir andar gæta Um slíkann farid veg, Krapt Jesú minna meta Má hvorki þú né eg. Andlegir uppreisnir. Eru líkamarnir, Til andlegs al-hæfir.

5. Sá allt með sínum krapti Sér nú undir-
leggur, Allt í öndverdu slapti, Alleina voldugur; Sá ed sín gégnum flædi Sinn krapt útganga lét, Um vídt veraldar svæði Bera nálægur hét; Hvi mundi hann mega Hindra nein torfæra, Um luft hús innganga?

6. Dásamt vor Drottinn hefur Davíðs lykla-
valdid, Inngang og útför gáfur, Einnig um járn-
hlidid; Allt sem byr opnast hlýtur, Allum hans vilja senn, Þyrir honum útslýtur Sjall hvört, sem straumurenn; Braut gégnum heil húsin, Hafid og vatns-föllin, Hann leggur út og inn.

7. Eg hef þá huggun sæta, Herra minn Jesú fær! Í öllu' er mér kann mæta, Mér sértu ætíð nær; Annilykjaft kann eigi Eg svo í nockrum stad, Ad þín mistun ei megi Mig heimsækja þángad;

Flótti né fjotrarnir Frábægja þér ei mér, **E** hvar eg. er og fer.

8. Helzt til opt hjarta mínu, Hefi' eg læst fyrir þér, Ástar ávarpi þínu **E**ði tekid sem ber; Þó þín spor þekktust eigi, Þá ertu samt kominn, **A** huldum einatt vegi, **D** Jesú! til mín inn; Orðsins dyr opnaðer, **D**g trúar hlidid mér, Náð, ráð og frið færðer.

9. Gangang né útfer sinnar **E**ði neinn vitad fær, **A** jörð ánaudarinnar **E**r margur hásti nær. Frá allskyns eynd og vöð **E**r Jesús vegurinn; Hann bid eg, hugga, stöð, Heimfæra lýðinn sinn, Um daudans audveldt hlid, **D**g síðan lífs portid, **I** himins fullann frið.

16. Sálmur.

Jesli Lærisveinar voru hryggvir og hræddir.

Lag. Mitt hjarta hvar til hryggist þú.

Herrans Postular hræddust þá, Hann þeim upprisinn birtist hjá, Bóðandi fullann frið, Angur þeirra ofmikid **E**i hans röð nú kannadist við.

2. Af því Drottinn þeim óvart þar, Inn um lukt húð nú kominn var, Dfmjög við öllum brá, **E**tl-
udu sig anda þá, Engil edur forinju sjá.

3. Mannlegt hjarta er mjög óstillt, Um marga hluti dæmir villt, Vini í vatn breyter, Sorg af gleði sér gjörer, Svo fór þessum Guðs mönnum hér.

4. Fyrst Jesú ástar ávarpid, **I** og með hverju hann gaf þeim frið, Féð þeim ei gleði um géd; Svad mundi þá hafa stéð **H**örðum ordum einsóm-
um með?

5. Syrgjandi hjarta ei særa ber; Sorg í brjósti
Mara vatn er, Sem þarf að gjörast sætt. Mega
sviða-meinin hætt Mjúkum plástrum helzt verða
bætt.

6. Aðferð þá Jesús elskadi, Og hana sjálfur
brúfadi Þið sína sveina hér; Undir sýndi og síðan
tér: sjáid mig og þreifid á mér.

7. Eg em það sjálfur, sagði hann; Sorg og
ótti þá réna vann, Dæp var samt trúar-dáð, Er
þeir gátu ekki í bráð Um líf Jesú skilningi náð.

8. Þeir vildu ei dáid hefði hann, Hans upp-
rísu þeir vildu sann Fullann og allann fá; Þeim
var ekki þveruð hjá, Þeir vildu hann lifandi sjá.

9. Þegar kvöl sína og krossins deyd Kríslus
þeim sagði, og hitt um leid, Að mundi' hann upp-
rísu, Af þeim sannleik ypparsta Ekki neitt þeir kunnu
skilja.

10. Eins þá Jesús upprifinn var, Og þeim það
hermdu kvinnurnar, Sögn þeirra sannliga Hældu
noðrir hégóma, Hræddust þar af sumir líka.

11. Látns Jesú þó leitudu, Líka mest um hann
töludu; Þeirra rækt þar má sjá, Höfdu naugir
hönun frá Hörfad fyrri dauð-hræddir þá.

12. Það sinn mót Drottins vilja ei var, Þið
hann þó skildust Postular, Fordandi sjálfum sér; Attu
fjör-ráðs fjotrarnir Falla þá hann einann yfir.

13. Að þeir hneirludust á hönun, Að þeir
gleyndu forsögununum, Um hans embætti og stand,
Það var synda þeirra grand; Þó brást ekki fær-
leikans band.

14. Hitt má vel skilja, að Herrann sinn, Hvörn þeir forlétu blóðstorkinn, Fánginn og fjötradaun, Mundi strax ei þeckja þann, Þá hann litu forklár-
aðann.

15. Nú var og sinnid fundrandi, Sárliga mik-
ill kvíðbogi, Fyrir grimd Gyðinga, Sem þeir vissu
sifelda Síns Meistarara ofsóknara.

16. Þó bar til ángurs þetta mest, Þeir höfðu
sinnis augun fest Heims-tign síns Herra á; En nú
þóckust allvel sjá Enda-kljáða vonina þá.

17. Í öllu þessu elskunnar Enn lifðu hjá þeim
glædurnar, Fólksvi þó félli á. Sem fyrr Jakob,
þeir ei þá Þecktu Drottinn standa sér hjá.

18. Sér af má ráða, hver sú var Hard-úð,
sem Drottinn ávitar, Sveinunum sínum hjá; Bar
illviljans það ei þrá, Það var trúar seinkæti þá.

19. O! hvað vor hjörtu eru veik, O! hvað
trúin fer mjög á reik, Aldur rétt innrætt þó; Eins
sem skip á ólgu-sjó, Er vor hvíful gæðsmuna fró.

20. Upphrofa þarf sér enginn mann, Af sjálfri
sér er náttúran Fráhverf og fá-vita, Andá Drott-
ins optliga Eði lætur við sig ráða.

21. Mikla ángursemd margur bar, Sem minni
gleði fyrretur var, Enn Herrans sveinar hér. Ef vorn
Jesúm elskum vér, Affsjón hans sverð bitrasta er.

22. Ottaþlandin nær er vor þrá, Ei er von-
ligt að höfum þá Rúm bestu ráð-deildar. Gykur
køfin ángistar Dpt það, sem fyrr gleðiligt var.

23. Í allrahandað-ötta' og þrá Alla stund, Jesú!

vertu' of þjá, Allt svo vel afrekum, Alla gleði upp-
risnum. Viljum gef of þér sjálfum!

17. Sálmur.

Jesús lætur þreifa á sér að hann hafi hold og bein.

Lag: Gef þinni Kristni góðann frið.

Eg em það sjálfur, Son Guðs tér Þú sína læri-
sveina, Um mig þreifið, svo ekki hér yðar neinn
þurfi meina, Hafid séð einn Andar alleina.

2. Hefir ei Andar hold né bein, Sem hér mig
bera sjáid; Að mín persóna heil og hrein. Hér sé
nálag, aðgáid, Um mig trú svo fulla fáid.

3. Þótt eiginligur Andunum Einhverr líkami
meinist, Holdligr manna höndunum Hann snerta
ófært reynist; Hold frá Andar glöggt því greinist.

4. Manns hafa Andar mind birtst í, Með strúð
hervopna' og klæða, Holdligr voru ei þó af því,
Þeir sýndust fædu snæða. Hér Raphaels hneig að
ræða.

5. Andana hræðast ekki þér, Allir þeir góðu of
stýðja, Géta ei hinir grándad mér, Um Guðs vard-
veitflu að biðja, Þegar sífeld er mín yðja.

6. Guð er einn Andar, og Jesús er Guð sífeldt
blessadur, Herra sá allrar hjálpar fús. Hér gjörðist
sannur madur, Svo er Guð of sameinadur.

7. Mátti því snerta holdið hans. Hans læri-
sveina stari, Að holds og blóðs hann er til sanns,
Einsog vér, hlut-takari, Of náskýldur naudhjálpari.

8. Andliga þreifar enn í trú, Ekki neitt hinum

flour, Aftúðligustum á Jesú Allur sannkrifinn lýður; Hold og blóð sitt hann ofs býður.

9. Á Jesú þreifum almætti, Og miskun hvorsdagliga, Sem allt sesar vort andstreymi, Allann bættir vorn frega, Ad ofs hlynnir alla vega.

10. Af holdi og beinum eru hans Allir, sem mega heita Vimir andligir Lausnarans, Þofar hann þeim ad veita Náð af náð og líknar leita.

11. Holdid beinumum hulning lær, Hylja þau merginn lífa, Sem hjarni þeirra og fraktur er. Kenn-ing heimfæri eg lífa Uppá Guds Son gæðsturífa.

12. Hjarna ritninga föllum vér Kristum, og hulid Manna; Alvitflu fölgna audlegder, Á hans manndómi sanna, Sjáft til fulls í sal himnanna.

13. Heilt er eckert á holdi mér, Hvorgi fridur í beinum; Hold og bein Jesús heilagt ber, Hann er bót synda meinum, Meynd hlíf móð Guds reidi-sleinum.

14. Ofs samlíkjaft í öllu vann, Ad fráskildri syndinni; Hvörja þó bar á holdi hann, Hríður mjög í kvölinni, Þorkynnir því vesæld minni.

15. Mins Jesús telja mátti bein, Þá mæddi hann þinan flæða, Min því ei tynast mega nein, Mun hann þau holdi flæða, Og andligu edli gæða.

16. Hvað sem mitt hold í heimi kann Hríá nú og beinin lýja, Hér með síðarsta holdfúann, Hvörn ecki má umflýja; Hann því snýr í heilsu nýja.

17. Hægann þá tekid þesir mitt Hold í jörðunni dvala, Enn mun það Jesús, eins sem sitt, Uppvekja og þannig tala: Kom, mitt barn! til Rógsfins sala.

18. Andligt verður þá allt mitt ráð, Aftur þó holdi' eg fírhíðist, Andligt lífamans afl og dád, Andligri dýrd hann prýðist, Andi og hold vel þá samþýðist.

19. O Drottinn! geym, sem augastein, Þú míná hvörju sinni, Mitt viðkvæmt hold og veiktu bein Þes þú í umsjá þinni, A gjörvallri vegferð minni.

20. Andi' og líf Jesú eru mál, Þú Andá frapti sámin, Andi guddómur, Andi sál, Andligur hans lífaminn, Minn hann þrífur Andi, Amen!

18. Sálmur.

Jesús upprifinn segir: eg em þad sjálfur.

Lag: Þvab sem þú, mann! vilt hafast að.

Eins sem Þu þad hann átti best, Dg unni mest Þú upphafi veganna, Sinn einka Son ástúðligann Utgífa vann Til lífs og lausnar manna; Þvo híd færesta, Sitt og dýresta Þíft lét í té, Þátinn á tré, Þuds Son í gjöld syndanna.

2. Auglýsti Jesús upprifinn, Að fullkomin Þrífþægíng fengín væri; Eg em hér sjálfur, sagdi hann, Sem stríddi og vann Þerleíðíng fángna færi. Nú heyrum hér, Þvört nafn sá ber, Er oss fríð sánn, Þehóva' er hann Þrelsfarinn heims frábæri.

3. Þú varst og ert, munt vera enn Alm eyllíð fenn Sinn Drottinn æðst tignadur; Þad sem þó eðki þú varst fyrst, Þú hér gjörðist Þú guddóms eíng madur; Sálu lagðer Þína frá þér, Dg aptur tókst, Þín æra jókst, Uppreist svo forkláradur.

4. Eg em völdugur, andugur Dg forvitur, Þvo

kunna laungum segja Meðnadar-gjörnu mennirner, meinandi sér, Allt vald egi að hnégja; En eitt hár svart Ei kunna hjart Þó gjöra þeir, Þeir eru leit, Allþurfar út af deyja.

5. Mikla Miníve matti sig, Mælti þannig: Eg er og engi fremur. Að géta sagt: eg em ríkur, Allt of-margur Dfrjálfst sér aud-safn temur. Af sjálfum sér Enginn neitt er, Sæld, völd og seim, Sem fæst um heim, Dapur burt daudinn nemur.

6. Sjálfann mig vel þó segi' eg um, Síft hug-anum Baranligann fríd færir; Samvitðan móti sjálfum mér Sítt vitni ber, Mig sekann injög ákærir; Sjálfs víti veit Eg veit mín flest Mér sjálfum hjá, Þó minnst kann fá Þá bót, sem þeim fortærir.

7. Sjálfs vitni Jesú sannligt er, Ego trúum vér, Að til nafns síns hann svari; Sjálfur því vildi' hann segja það, Sem mest reid að, Hann væri heimis Frelfari. Annar enn hann Gat enginn þann Himn-inum frá, Hér jörðu á, Fært sannleik Frid-bodari.

8. Miskun Guds flugga ei ber á, Dís ljómar hjá Réttlætis fanna sólin; Þann forðum hulda fát-um nú, Í fullri trú, Málægjast náðar-stólinn. Sjálf-ur Jesús, Þor hjartans hús Tunggenginn er, Aftur hjá sér Dís fridar opnar fljólin.

9. Sjálfann mig þegar sé eg á, Eg sé mér hjá Synd, vesæld, sorg og dauda. Sjálfann Jesúm þá séð eg fæ, Sé eg og næ, Albata allskyns nauda; Hóllt haglendi, Hægt rennandi Vatns-strauma mér Og vidgáng lér, Sá hyrdir Herrans fauda.

10. Í hvorskyns ótta, hrygd og neyd, Hvar

fem mín leid Þiggur, líf meðan treinið, Mín hreyfði,
vígi og mitt athvarf, Sem með eg þarf, Minn Jეს-
ús mér æ reynist; Nær að eins hann Eg hef sjálf-
ann, Allt hefi' eg þá, Sem orka má, Að vel minn
vegur beinið.

11. Þyrst eg sjálfum mér ekkert er, Allt vertu
mér, Sigurvegarinn sæti! Ef mér forlast að þekja
þig, Veðtu samt mig, Meyd mína náð þín bæti!
Annarlíga Ei lát draga Mig þér mind frá, Mér
gef þig sjá Í líffins eptirlæti!

12. Sjálfur em eg þín sælu von, Seg þú, Guðs
Son! sífeldt við sálu mína! Sjálfur mér nærstur
fértu þá. Mitt síðarst á Lúð fjör í dauda dvína!
Önd mín seger: O, Jესú! þér Sjálfum eg ann, Eftir
sjálft eg fann Þyrir forþéun þína.

19. Sálmur.

Sjðunda auglýsing þess upprisna Jესú.

Lag: Faðir á himna hæð.

Upprisinn sig enn sjá Sveina lét Jესús þá, Sem
voru sjo að sísta Vid sjo Galilæisla.

2. Þeim sömu þridja sinn Þá birtist Lausnar-
inn; Annars menn alls sjöundu Auglýsing þessa
fundu.

3. A vín-tréd innrættar Ungvðið greinirnar
Ef frejðsgun ega' að vera, An rættar mega ei vera.

4. Eitt eptir annað sinn, Upprisinn Lausnariinn
Trú-veikum sínum sveinum Sig birti í manudóm
hreinum.

5. Sýndi líkama sinn, Sinn gaf vitniðburðinn,
Með uppfæðing ordanna, Og verkum dásemdanna.

6. Við sjáar síðuna Son Guðs stóð alleina;
Af því ei var af degi M-bjart, þeir þekktu hann eigi.

7. A trúar augun hér Dpt margann flugga
ber, Sem í ráðgátu sjáum, Síðar flin betra fáum.

8. Líffins uppspretta er, O minn Drottinn! hjá
þér, Gleður ljós gæðstu þinnar Gjörvöll fjör ydju
minnar.

9. Hver helzt er vinnum vér Verð, sem naud-
sýn tilber, Og hvað í Herrans nafni Vér höfum
fyrir stafni.

10. Drottinn ofþ eslaust er, Eðli síður enn hér,
Málægur björg að bæta, Blessa, auka og sæta.

11. Skortur er leti laun, Laungum flérst þar
á raun; Sífeldt gott egum ydja, Einkum þó vaka
og biðja.

12. Þbjunnar ávæxtinn Uthlutar gjafarinn, Mjög
lætur marga reynast, Miðlar hjálp bestu seinast.

13. Fíflí-drátt, máltíð með, Minn Jesús gífa
réd Sínum sveinum þurfandi, Evi þeirra verk
bleffandi.

14. A lífi og sálu leidd Þausnarinn allskyns
neyð; Sál vora og líf að leysa, Líf sitt upp gjörði-
reisa.

15. Líf og sál léna vann, Líf og sál geymir
hann, Líf og sál læknar, nærir, Líf og sálu framfærir.

16. Lífjafi sjó miklum má Mannkyns hérviðar
þrá; Einkar erfíðis dagur Er gjörvallur lífs haguð.

17. Eitt fallar afgrunn hátt Til annars dag

sem nátt, Afgrunn bóls opt sem dunar Til afgrunnð
Guds misfunar.

18. Opt gjörast efnin vönd, O Jesú! þinni hönd
Uppljúf þú ok þess ad blessa, Önd og líkama hressa.

19. Önd og líkami er Eins nástýldt, Jesú!
þér, Viltu jafnt velferd beggja, Vilt þeim gott allt
tillleggja.

20. Hold og önd hefir flapt, Herra! fyrir þinn
frapt, Ad hlutdeild hafa kynni Þ þinna farsældinni.

21. Og þó manns Andi sé Ödri' enn hans lík-
ame, Vel ad báðum samt verði Vilji þinn er al-
gérði.

22. Sálu, Gud! metta mín' Med sætleiks orði
þín', Dýrst hold og dreyrinn flæri Drottins míns
hana nærri.

23. Líf mitt svo líði' ei naud, Væna mér dagligt
braud! Umsorgun alla mína Eg gef í forsjá þína.

20. Sálmur.

Samtal Jesú við Símon Pétur.

Lag: A Gud alleina.

Svo Jesús sagði: Símon! elskar þú mig? Játödi
ad bragði Jóna son því um sig. Hýrd þú hjörd
mína, Honum baud Drottin þá; Þæga fylgd þína
Þú skalt mér líka tjá, Svo máttu' helzt sýna, Þér
sé mín elsta hjá.

2. Þess elstad hefur Dforþént Gud og Mann;
Aft sú útkrefur, Elskum vér líka hann. Gud móti
manna Mikils straffs verdleika Sýnir þeim fanna

Sína ást dagliga. Dýpt audæfanna Er Drottins mann-elsta.

3. Einn elta vinur Elstandi sífeldt er, Þá þraut á dynur Þíns bróðurs ástfemder Fær þú helzt finna; Frelsarinn elskar þá, Sem ást hans finna, Einn krapt þeim vottar á, Þætur bøl linna, Þensir neyd allri frá.

4. Þs undangenginn Er hann um kærleiks flód, Hans ástar engin Eld flöktu kvala flód. Þeir Herrann hata, Sem hann ei dátt elsta, Hans huggun glata, Þonum sig affala, Þ afgrunn hrata, Ef þannig burt deyja.

5. Elsta, ó madur! Af hjarta Jesúm þinn, Hans svo hug-gladur Þér smækir sætleikinn; Spyrr sjálfs þíns sinni, Hvört sé kærleiki sá Eins öndu þinni Etíð stadfastur hjá? Þ eyllifinni Afst hans svo megir ná.

6. Þúsir fylgændur Frelsarans elsta hann; Sé þeim fross sendur, Sér leggja á herdar þann, Krísti knýjandi Kærleiki léttbæra Etíð gjörandi Er þeim hans byrdina, Af líffins landi Þaunin þeir medtaka.

7. Ef hinn Alvísi Einhvers mig spyrra fer, Mitt mál auglýsi Minn þánka, vild hans er. Gott er að gæta, Gud minn! sagt, elsta' eg þig, Þinna framfeta Þús em bodorda stíg, Og mest þig meta, Min unun hjartanlig.

8. Þíkur af vegi Guds vina og bodorda, Sá er sinn eigi Sannelskar náunga. Eitt ást-fúst sinni, Eins og fyrr hefir stéd, Má med tíðinni Mýkja

síns fjandmanns gæð, Hans heipt svo linni; Það hefir og Gud boded.

9. Af öllu hjarta, Dnd, fróptum, hugferdi, Skal til Guds skarta Vor skæri kærleiki; Aft vor ofveika Eeki samt forþéna Kann hans kærleika, Rénniteikn Guds vina Reiknaft ad reika Rétt-leidi' hans bod-orda.

10. Guds elsku eldur I ofs svo lifa á, Ad undan-fældur Enginn sé tsmi frá, Þenna þri-eina Dg það honum tilheyrer, Hans ordid hreina, Helgidóm og tíder, Megum víst meina, Ad mest ofs elska ber.

11. Aft Drottins alla Dfs færir nytsemi; Frá henni ad falla, Er færligt skadræði; Allt Guds at-læti, Þú trú á Jesúm Krist, Þú andans læti, Þú von um himna-vísi, Allt lífs ágæti Er tapt, ef hún misþífi.

12. Það Herrans hjardar Hirdarar! merkid þér, Einkum um vardar, Ad elskum Jesúm vér; Dg þótt útbreida Ettum tvær hendurnar, Dg láta' ofs leida Til lífs afstekningar, Gáng þann ad greida Guds náð þá tilhjálpar.

13. Nú nádar-sjóður Nógur fyrst gífinn er, Þvíft, hollt lífs fóður Lombunum Jesú ber; Aft hans áfsí Dfs vora þrýða stétt, Þeg réttann vísi, Þíð tafmark fyrirsett, Evi sæla ofs þrífi Sem þjóna' er gjöra rétt.

14. Drottinn deþanda Þvípt þyrghu vinirner; Þífi hans lifanda, I lífi og dauda ber Dfs hans elskara Enn fremur gleðji þá; Hans því vel vara Þínáttu tókum á, Dg enn heitara Hann elskum hédan í frá.

15. Elstunnar örmum Eg vef, minn Jesú! Þig, Kysis kossi vörum Þíns kærleiks aptur mig, Beit mér svo vera, Sem villtu, Drottinn minn! Þá þjáning bera, Sem þér er góðfæddin, Og allt það gæra, Er þús víðfrægir þinn.

21. Sálmur.

Attunda Jesú auglýsing fyrir 500 bræðrum.

Lag: Náttúran all og edli manns.

Ómöguligt kann ekki þeim Almáttka Drottni vera, Sem gjörði af engu heilann heim, Hlutina alla ad bera; Ei síður þá Hann orka má Af litlu stórt framleida, Af fræðorne, Þó fyrst smátt sé, Fullkomna eik tilreida.

2. Drottinn þótt hafi náð æ ný Nóg bódist öllum þjóðum, Þunnstípað samt hans afri í Dýtt var kornstaungum góðum. Var alls átta, Þ ork Nóa, Eitt sinn Guðs flokkur valinn, Og sjo þúsund Þ annað mund, Ísrael líka talinn.

3. Yfrib fá-mennur Abraham géck Ut af Kaldeæa landi, Afþvæmi hans þó frjófgun féck, Þór lengi dag varandi; Frá kyni þvi Guðs kynning ný Kom í heiminn gjörvalla; Andliga þá Afleidslu má Dmetanliga kalla.

4. Uppstól fristninnar ærid smá A Jesú dögum vóru, Eins sem mustards-korn á ad sjá; En hans fyrirheit stóru, Um vort hennar Til upphæðar, Og fjöldgun þúsundfalda, Framkomu þjótt, Hún féck lífsþrótt, Þyrir fraptinn al-valda.

5. Meir, enn fimmm hundrud fengu í senn Frelf-

aranna brædur líta, Eptir það haun var upprifenn
Ei þurftu lengur sýta; Eins sem þessir, Eflaust
margir A hann þá tréðu fleiri, Senn eptir á,
Sem orð Guds tjá, Enn varð sá flokkur meiri.

6. Brædra nafn kristnir bera menn, Börn Guds
og arfar heita; Andlig skyldar þá einíngen Inn-
byrdis fríðar leita. Búi saman Einn við annann,
Í ástríðu samlyndi, Gud á sér það, Gæðjast þar að,
Gefur því lífi yndi.

7. Þors bræðralagð er virðing rík, Bandfeng-
inn tryggur fríður. Ef traudt forlíkasti tveir eda
þrír, Tekst fjöldanum það midur. Kains edli Í
kristninni, Sveikir ofund mannskjæða. Ísmaels lund,
Heims alla stund, Efni gæfur vandræða.

8. Ef Son Guds blygdast ekki við Dfs sína
brædur falla, Blygd er of þá hans finni og síð,
Sem ættlerar, að falla; Viljum vér þó Dfs veitist
ró, Í vegsemdar heimkynni, Samlyndir hér Þyrst
verdum vér Að vera' á umferðinni.

9. Auglýsing Jesú áttunda Í Galíleá fléði,
A fjalli nokru einstaka, Aður sem Drottinn tæði.
Hvort Tabor þar Þetta fjall var Þó menn ei vita
kunni, Í fullnógra Kristis upprisa Er staðfest votta
munni.

10. Galíleá sú heidna hlaut Heillir síðurstu
tíða, Þá hún Jesú návistar naut, Og náðar ljófs-
ins fríða. Sama of þér, Þó séum vér Synir
heidinna manna, Er ljós tendrad, Vér egum það
Allir með þóðum fanna.

11. Drottunari fjalla' og dala er Dýrðligur vor

Lausnari, Allstadar þeim sig auglýser, Sem eru hans helgur stari; Ef býður hann, Þeg orðugann Eg stuli til sín feta, Sinn frapt þá lær Hann sjálfur mér, Eð mun eg þetta gæta.

12. Gynda dalurinn er mitt ból, Eg hann tár-unum sái, Upphædanna þá sonnu sól Sem fyrst eg líta þrái; Er búinn þar Unadsemdar Allum Guds börnum statur; Gáng láti minn Greidast þar inn Guds Son, Jesús blefsadur!

22. Sálmur.

Hiunda Jesú auglýsing fyrir Jacobó.

Lag: Sálir eru þeir allir nú.

Einn af gröfinni útgenginn Almættis fraptinn hefir sinn Gyndann, Guds Sonur læri; Ein María sannadi og sá, Simon Pétur einn eptir á, Ad hann upprisinn væri. Einn Jacob Pálus umtalar, Af hvörjum Drottinn séður var, Fyrr enn upp fór í hæðir; En hvar sú stén auglýsing er, Er vér nú undu kollum hér, Heilög Ritning ei ræðir.

2. Ad Bebedæi sonur hér, Sem stærri Jacob nefndur er, Ei muni stíljast ega, Heldur Alphæi arfi sá, Er bróður Drottins kalla má, Rétt sýnist ráða mega. A hinu festist hugurenn: Herrann Jesúm sjá kunna menn Hér, með hætti þrefoldum, Til bata edur bana sér, Berleg þess dæmi höfum vér A öllum heimfis öldum.

3. Einum líkamans augum með All-margir Jesúm fengu séð, Og hönum eðli trúðu. Innra manns jafnframt augum þann Adrir litu heimis

Þrölsfarann, Í fadmi hans ástar flúðu. Þá þridju sæla segja má, Sem ei hann sjá, þó trúa á, Það sálar augað eina Er ljós andliga líkamans, Þeidsandi hjarta' og sinni manns Á braut sannleikfins beina.

4. Í ordi' og sakramentum er Utvortis birtur Jesús hér, Ad dyrum allra kénur; En sú innri auglýsing hans, Í hjarta og sálu trúaðs manns, Einn snertir øðrum fremur: Med upplýsing í andanum, Adstod í rauna vandanum, Og hugar helgri kæti. Ef Guðs kærleiki í oss er, O, madur kristinn! þér og mér Sig birtir Drottinn sæti.

5. Manni verður opt monnum ad Mikil hugsvölun, reynist það Helzt þá bóls bodar rísa; Sumt leynist þó í sinnu rann, Sem vareygðin ei má né kánn Þðrum neinum auglýsa. Einn Jesús þeckir allt og sér, Einn tryggur vinur reyndur er Einungið ad góðfýsi; Einmana sála! innbjóð þú Einum hönnum med bæn og trú, Í Hjarta þíns ein-hýsi.

6. Í einrómi féð optast sig Auglýst forðum tign voldulig Þors Drottins vinum sínum. Hvar helzt, madur! sem einn þú ert, E til stunda, vel hæfur sért, Guði ad gebjast þínum; Einn er ei sá, sem er hann hjá, Einingu má öðs þeirri frá Einlæti eðért slíta. Einn þó forláti allir mig, Einasti Jesús! bið eg þig Í lífn til mín ad líta!

7. Upprisinn Jesús auglýst Enu í dag, nær hann tekur víst Í hjartans húsi þínu; Þegar hans Andi yfir þér Er stjórnaði, þú sér hann hér Ráð-

andi ríki sínu. Lít eg í þínu ljósi þig, Lifandi Drottinn! ásjá mig Í mistun alla vega, Um dauðans flugga-dal mér lýs! Í dýrd fæ eg þá, nær uppris, Ad sjá þig eylíflaga.

23. Sálmur.

Tíunda Jesú auglýsing á Olu-fjallinu.

Lag: Uppá fjallid Jesús vendi.

Uppá fjallid Olu greina Uðstur Jesús vökja ræð, Bethanía menu það meina Nuni kallad takmarkað, Líka sína lærisveina Lét sér Drottinn fylgja með.

2. Um Guðs ríki enn ræðandi Öllum fyrir Postulum, Hét að mundi sinn sendandi Senn þeim frapt af hæðunum, Alla kvaddi eins bleffandi Upplyptum með höndunum.

3. Í tíunda svo er finni Són upprisinn Drottinn minn; Á jörð hætti umgengninni, Inntók dýrðar himin sinn; Vinum hans er von í minni Bæri þvílík burtförin.

4. Uppí loptid allir störfu, Inntekur af helgum hl, Efti mí á brjóst sér bördu, Birtust Englar þeim í vil, Ad svo búnu gladdir gjördu Ganga Jerúsalem til.

5. Himin luktann Herrans blíða Hingad-koma fundra ræð, Himins yfir honum síðan Hans vid skír varð opnun sêð, Himin dýrðar hêðan fríðann Hann frá jörð gat meðtekeð.

6. Olu-kvísir einka fríðir Uður bodad hafa fríð, Bethanía lærdir lýðir Leida nafn af pálmavíð. Fríð með sigri fá um síðir Fríðarins börn vid Jesú hlíð.

7. Eitlin líffins einka góða, Dlíu-kvistur heiti' eg þinn, Dröfins saft mér eykur gróða; Andans helga smurningin Er það balsam, eg sem rjóða Andar sjón-hvarm veifann minn.

8. Upp til fjalla augun hef eg, Ei þó líð þeim komi frá; Himna Drottini heidur gef eg, Hjálpar allrar jörðu á Bæng hans undir vafi' og sef eg, Vel óhult því búa má.

9. Fjöll metnadar eg vil ekki Uppá klifra í veröld hér, Saron's rós eg Son Guðs þeði, Sem varandi' í dalnum er; Holdfins ad mig hroki bleði, Hógvær Jesús bannar mér.

10. Nærri hvörgi víst eg voga Vera fjalli Einaí, Vid reyf, þoku, leipturs loga, Rúdra-hljóm og þrumu gny. Frá lögmaðlsins frjáls kvíðboga Flý eg náðar skjólið í.

11. Fjallid Drottins er það eina Upp til hvors mig lánkar þá, Er þar blómgun olíu greina Og pálmavidar nóga' ad sjá, Menn ei nema hjarta hreina Hesi' eg þar ad búa hjá.

12. Sýndi Drottinn sig lifandi Seinast einu fjalli á, Hvadan uppi hæd farandi, Hátigninni ríkir hjá. Allt á þetta upplýptandi Dfs ad vera jörðu frá.

13. Dfhá fjöll sig öll nú læcki Undir fætur Lausnarans, En dalverpin upp svo hæcki, Ad jafn gjörift vegur hans, Hans fylgenda fjölgi' og stæcki Gloður á leid til sælu-ranns.

14. Himnafor fá halda vildi Hér sífelda Drottini með, Einn upprifinn áður skýldi É trú Jesúm hafa

séð, Herrans mun þá hærsta milði Hjálpa' og styrkja áformed.

15. Þegar lýptir þú, minn Herra! Þínum höndum yfir oss, Af býrdligum ørum þeirra Allrar náðar streymir foss, Hlýtur linast, hjadna, þverra, Þvær ein þar við mæða og kross.

16. Eg hefi séð þig uppgéfsandi Andann, sæti Frelsarinn! Eg hefi téð þig upprísandi Í Guds himin genginn inn, Eg dey með þig æ lifandi Í fadmi-num, Jesú minn!

17. Því eg trúí, það eg náí, Þannig fara hédan senn, Ad minn líú endíng fáí, Eg þó hjara verðí enn, Míg víðbúi, mér aðgái Míns Lausnara frapturenn!

24. Sálmur.

Þreföld auglýsing Jesú eptir hans himnasör.

Lag: Lúnga mín af hjarta hljóði.

Eptir það í himna hæðir Herrann var nú farinn senn, Þrimur monnum ritníngræðir Rétt sig vottad hafi enn, Í lífama Sínum sama, Sem hann birti upprísenn.

2. Stephanus naut stórra gæða, Styrkíng trúar sinnar fann, Egypti augum hann til hæða, Himininn leit opnadann, Til-Guds handar Hægri standa Hann sá Jesúm Gud mann.

3. Ad standandi Son Guds sæta Sá hér píslarvotturinn, Gaf hugvekju hönun mæta, Herrann væri albuinn, Selða í höndur Sér hans öndu Sækja og leida í himininn.

4. Bid Guds hægri hönd að sitja, Herrans velði ávísar; Hér stóð nú sá vildi vitja Bónðsku Júbálands og þar, Sín heit efna, Senn að hefna Saklaus blóðs, sem úthellt var.

5. Heyrði Pálus Herrann mæla, Hann sá líka tvísvor þó; Sú vegsemdar sjón inndæla Sinni hans svo vel umbjó, Að hann gládur, Einhugadur, Upp frá því Guds verk framdró.

6. Heyri' eg enn í huga mínum Herrann mæla fagurt þá, Er hann mig með Anda sínum Drd sannleikfins minnir á, A hans merfum Má eg verkum Mínd hans líka tíðum sjá.

7. Jóhannes Son Mannsins mátti Míllum ljósa-sjaka sjá Hann, og líka öðrum átti Að kunngjóra vitrun þá; Son Guds gætir Sinna, og bætir Sérhvad það þeim ríður á.

8. Fordum hætti mörgum meður, Menn sem glöggst ei skynjad sá, lét sig heyra' og líka' er séður Lifandi Gud jörðu á, Dfs nú skartar Drdsins hjarta Mllum spegill skæri hjá.

9. Í Guds Syni sjálfan sáu Sveinar Jesú Födur hans; dýrd fær annars Herrans háu Hér ei litid auga manns. Allt best lagar Dg tilhagar Um-sjón Medalsgangarans.

10. Þó um sinn mér audnist eigi Að sjá Drottinn þannig hér, Hólds medan í hrensi eg þreni, Þin trúarsjón nægir mér. Efsú dagur Indæll, fagur, Alla sjón Guds meðferer.

11. Dfs þinn náðar himin hlýa, Herra Jesú! opna nú, Rök burt fortann synda stjha, Svo ei

blindi vora trú, Augsyn þinni Í hvört sinni Ad
ofs börnum þínum snú.

12. Verði' um mína hagi í heimi, Himna Fad-
ir! vilji þinn, Baratekt þín góð mig geymi, Greid-
andi mér lífs veginn! Í hönd þína Öndu mína Eg-
fel, Herra Jesú minn!

25. Sálmur.

Jesús upprisinn er auglýstur, þó ei slum lyð.

Lag: Sall er sá mann, sem hafna kann.

Hvort hefir sinni Herrans þekkt? Hvort var hans
ráða-neyti? Um stjórn Guds. dæmum ekki frekt, Und-
arliga þó breyti; Vatnid heilaga ofdjúpt er, Aftur
því snúa skyldum vér, Fyr enn upp það ofs fleyti.

2. Drottins adferda orsaker, Eru sann-helgar
reyndar, Þó ad opt bæði þér og mér Þær séu,
maður! brýndar, Innsiglad laungum er Guds ráð,
Dfs brestur skilnings efni og dád, Ad sá hans gjörd-
ir greindar.

3. Sómir þó minnst ad sitjum vér, Sinnulausir
starandi A Drottins miklu dásemder, Dýrd hans ei
vidfrægjandi; Allra sízt þó álykta ber, Eitthvad
framsæri betra hér, Enn hann því er stjórnandi.

4. Hvað mátti gagna, Herrann minn Hefdi
Gyðinga lýdi Hardsvírudum í sérhvört sinn, Sem
hans forsmáði prýði, Enn viljad birtast upprisinn?
Inngroinn þeirra móthróinn Hans náð hafnadi' og
flýði.

5. Líffins ord hans þeir höfdu heyrt, Hans
góðverk sэд margfoldu, Gátu samt fyrri engu eyrt,

Enn hann saklausann kvöldu, Lífs og dauðann þeir
lasta hann, Þegðum seinast í grafar rann Smánar
nafn vesta völdu.

6. Hverki Heródes háðgjarni, Né hinn rángi
dómari Höfdu í Jesú hlutskipti; Höfudsmannanna
stari Seldi við lygi sannleikinn, Sifeldt neitandi
upprisinn Ad væri vor Frelfari.

7. Ef ad upprisinn Son Guds sig Sjálfur þeim
hefði téðann, Ei er mín gæta ólíklig, Ad þeir mundi
hann séðann Strax vilja ljósta steinum með; Ste-
phanum síðar er það skéð, Af heim farandi héðan.

8. En hér var stundin endud sú, A holdi sínu
þynni Lausnarinn fremur líða nú, Lokid var ángist-
inni, Sporna því Drottinn vildi við, Þondir menn
gætu forgripid A hans sig hátigninni.

9. Frelfarinn Jesús fyrirsa Forherðing Gyðing-
anna, Sem ríki hans sér ráku frá, Reyrdir böndum
syndanna, Anda Guds stóðu ætíð móti, Englum frið-
arins finntu' ei hót, Villtir á veg lastanna.

10. Þér deyid syndum yðar í, Eitt sinn Drott-
ian þeim téði, Af því þér trúid eðfi því, Ad Gud
mig senda réði; Af Jesú Kristi upprisu Ei kunnu
þessir blindudu Hafa huggun né gleði.

11. Allum varst sendur, ó Jesús! Þyrir alla dáid
hesur, Allum, sem festa á þér trú, Allra synda lausn
géfur; Lifandi gjörður léntir mér Lífs réttlætíð í
sjálfum þér; Og allri náð umvesur.

12. Þof, dýrd, heidur og lotning þér, Lausnari
heimfús! færi Engla og manna allur her, Þú ert

sá tignar flæri Konungur jarðar Konunga, frýndur
vegsemd eyllifluga, Drottinn Drottna frábæri!

26. Sálmur.

Guddómsins þrenning er verðandi orðstí Jesú upprisu.

Lag: Guds Son kallar: komid til mín.

Eftir manndómi Drottinn dó, Drottins heilög per-
sóna þó Uthellti egin blóði, Og útvegadi þofnud
sinn, Sjálfur frá daudum upprifinn Dró of úr
daudans flóði.

2. Eins hafði vald sjálfur frá sér Sína end
leggja Jesús hér, Og til sín taka aptur; Líf hans
tók honum enginn af, Af frjálsum vilja það útgaf
Hans gæðska og guddóms kraptur.

3. Guds og hans Sonar ein dýrd er, All Jesús
fömu verð gjörer, Sem hans Fadirinn sæti. Eins
sem Gud Fadir æ lifer, Allt hefir líf í fjálsum sér
Þýða Lausnarinn mæti.

4. Og sem Gud dauda uppvefur, Eins fær lif-
andi Guds Sonur Þeim hann vill lífid línad; Med
sínun dapra deyð á kross, Daudann fígrandi hefir
of lífgadur líf forþénad.

5. Þó Gud uppvekti Soninn sinn, Samt er
vor Jesús upprifinn Af sínum egin dáðum; Födur
og Syni einnig er Andinn í verki þessu hér Best
samverlandi báðum.

6. Manns edli Krists án mælingar Medtók gjöf
Andans smurníngar, Ego Mannsins Sonur hafði
Allt vald á jörð og himni há, Hann að upprifi
daudum frá Sá líffins kraptur krafði.

7. Er svo verkandi orsökinn Upprisu þinnar, Jesú minn! Guddómsins þrenning þýða. Ad prisa þvilíft ástar-rád, & skýldi vera' um gjörvallt láð Unad-femd allra lýða.

8. Samhljóðan þá nú sjáum hér, Sem i gude-dómsins þrenning er: Sonur Guds sjálfur vildi. Svad helzt Föðursins vilji var, Þorum fjörum til betrunar Allt réttlæti uppfylði.

9. Þér skulum læra þaraf það, Þannig Guds vilja hylast ad I ofð og á hann verði, Hafandi sinni andligt eitt Eptir Krísto, svo hvörgi neitt Bel-farnan vora skérði.

10. Elsta Guds vottast einnig hér, Sem ofð í Jesú fengin er 'Frá dómi', ángist og dauda, Burt-nam Fadirinn Soninn sinn, Svo við dauda sé ókvíð-inn Flokkur hans frelstra fauda.

11. Frá dauda' uppvahti Son Guds sig, Svo trúu' eg víst hann láti mig I dauda eðli blífa; Herr-anum þjóninn hjá svo sé, Hans dýrðar ljóma sjá fáe I lífinu eyllífa.

12. Máttúrunni líf lénadi Þífs Andi Drottins blesðadi, verð það verndar, framfærir; Andligt líf fveikfir, þrendann Uppvefja kann því líkamann. Sú von mitt sinni nærir.

13. O hvílíft ríkdóms dýpt og dád, Dásom Guds speki og vísdóms rád! Ei finna edur kanna Drott-ins vegu og dóma hér Daublicir kunna mennirnir, Er það verð upphæðanna.

14. Ofð til réttlætis upprisinn, Alvoldugi Frelf-ari minn! Þér gjörum þackir færa; Þín dýrð himn-

inam hærri er, Hróð þitt lengra enn skín fer, Þér
sé þúsundfeld æra!

27. Sálmur.

Jesú upprifa er gledilig.

Lag: D Drottinn allsveldandi!

Eg vil sjá yður aptur, Ydvarð fagnar hjarta þá,
Yður skal enginn kraptur Yndi þóslíkt nema frá;
Svo féð téd, Svo nam græða Sorgbited Drottinn
hæða Sinna géd Sveina', og þá uppfræða.

2. Þá lærisveinar síðan Sáu Jesúm upprisinn,
Allum færandi fríðann, Fríðar sönnu tíðindin, Sorg-
ar-ský Senn burtfærdist, Sól skín ný, Gledin nærd-
ist, Hjörtum í Hráðsla öll fortærdist.

3. Svo sem hvors háttar sinni Sér hann velur
gledi-mót, Ei trúir' eg allir sinni Gína og sömu hugar-
bót. Mura-gnægð Ymsir rækja, Ytri frægð Rokkrir
sækja, Sumra á-nægð Sýnist yðkun klækja.

4. Heimsins hof-mennsku glaumur Hugsun góða
rekur burt, Biskur vel-lysta straumur, Verdur eptir
sinnid purt. Gledi hér Géd þó næri, Gæt að þér,
Vinur læri! Hvört hún er Hrein, sem vera bæri.

5. Máttu Jóbs synir sedjast, Samt offræði' hann
fyrir þá; Egum með ótta gledjast Og Guds veg-
femd stunda á; Annars kann Adstedjandi Audnu banna,
Sút verkandi, Hitta mann Hans í værdar standi.

6. Af Krists upprifu gladir Urðu lærisveinarnir;
Helzt verða enn huggadir Hans með lífi trúadir,
Er þeir sjá Sitt réttlæti Sitja á Guds háfæti, All
þeim hjá Andans lifnar læti.

7. Alla hrygd hjírvinnur Unadsfemb á Drottnei fest, Endingu enga finnur, Ehlífliga blómgast mest. Afstúd þá út að segja, Orð til má Róg ei hnegja; Dfs þar frá Ekért látum tegja.

8. Fángadann frelsid lætir, Fjotrum vafinu lausn-in hrød, Sjó-hrafnings súr upprætir Sælu hafnar hvíldin glød; Mædu-haf Mitt þurkandi, Mér lausn-gaf, Frid bodandi, Dauda af Drottinn uppreisandi.

9. Af Jesú lífi eg lífi, Lifs sögnudur minn er hann, Daudans mót döpru aðsvífi Dirfir mig hans upprisan. Angurs fri Eg býst hédan, Uni því Helzt á meðan, Guds dýrd í, Gud minn fái eg féðann.

10. Ef Jesús ekki væri Upprisinn úr jörðunni, Alls mannkyns illt framfæri Yrði í heljar gryf-junni; En sá er Dtti farinn, Andi hér Gledjift mar-inn, Þor lifer Boldugur Frelsarinn.

11. Er svo lögmáls útskafinn Dfs deyðandi bólfstafur, Hljómur lífs orða hafinn, Herrann uppreis dýrdligur. Gledi ný Gæða næríft, Gédid í Hæd uppfæríft, Meður því Mæðan flæð fortæríft.

12. Gledi stund lífs þó ljái Lausnarinn í veröld mér, Himininn helzt eg þrái, Hér stadfesta hvörgi er. Eg fved súð Gynd margfalda, Þ þad hús Vil eg halda, Sem Jesús Sést um aldir alda.

28. Sálmur.

Jesú upprisa hefir forþénandi þrapt.

Lag: Herra Gud í himnaríki.

Er Guds færleiki uppsprettan Allra náðar gæð.

anna, Fram af þeim brúnni fljóta vann Fjorlausn syndugra manna.

2. Af náð Gud madur ordinn er, Dsð nú búandi meður, Ad náðarinnar njótum vér Af náð all-eina flédur.

3. Einaasti madur er í náð Dsð Jესús friðþægjandi; Hvað vér erum og drýggjum dáð, Drottins náð er verkandi.

4. En hvað helst flærri af náð er Utilykur verk-anna Alla verðskuld; hún ei gylder I réttlætingu manna.

5. Samt vor réttlætning forþént finnst, Fullu Jესús borgaði Syndanna skuld, þeim sjálfum innst I sjáar djúp várpadi.

6. Bar hans upprisa vottur trúr, Bæri lúft heila gjaldbíð, Gécfl því Drottinn grófinni úr, Gat hönnum daudi ei haldib.

7. Kvittad var allt með Drottins deyð. Til dýrðar lífs blifanda, Auk þessa, tryggva lagdi leid Lif Jესú upprifanda.

8. Herleibíng fángna færði hann, Fécl ofþ þar hjá til handa flærri gjafir enn hugsa kann Hugvit. flapadra anda?

9. Athuga vildi' eg einnig hér Og nockud gjör-um ræða: Hvörnig forþénti minn Gud mér Marg- floldann flíkra gæða.

10. Adam, flöptum í heidri há, flýðni bar Gudi játa, Hofud mannkyns kann heita fá, flýst í tvö- faldann máta.

11. Af náttúrunni erum vér Allir hans börn

flilsfengin, Var og for-ráða höfud hér Hann vort
og annar enginn.

12. Máttum vel njóta, hefði hann Glyðninnar
gætt, án saka, En fyrst það brást, vér arfinn þann
Ílla hlutum að taka.

13. Orð Guðs sáttmála einnig þá Adam tví-
eggjad reyndist, Bódi Drottins er féll hann frá, Hjá
fíftju-trjánnum leyndist.

14. Adams synd stærstu meta má, Margt flaut
þar af andstreymi; Hann féll í gjald-sök þýngstu þá,
Sem þenkjast kann í heimi.

15. Hann þáði Andar mestann mund, Mestu
líkamans gæði, Og allt hvað mátti alla stund Gleða
hans gleði og næði.

16. Mita þetta ega menn Eitt pund, sem verðsla
skyldi, Umráða fé, hvors ávortenn Einn Drottinn
hafa vilde.

17. En hér sóaðist allt í senn, Ardur og gótsíð
besta, Daudans affagði dómurenn Dró undir straffið
vesta.

18. Alls leigu-sjár með ávætti Eyllist réttlæti
krafði; Adam sakfallinn or-eigi Endurgjald hvorgi
hafði.

19. Þá skyldi hann líða á lífi og sál, Líka
hans allir niðjar, Eyllifann dauda, bruna og bál
Beygdur í kvala víðjar.

20. Endurbót kunni enga sjá Adam í þessu
standi, Drottins vináttu fallinn frá, Fridlaus, naf-
inn, skjálfsandi.

21. Þína, madur! hér sjá þú synd, Sjá, hvað

stór skuld þig varði, Sjá djöfuisins á manni ómind,
Mind Guds, sem tapad hafði.

22. Sjá! hvað straffið óttaligt er, Eyllífliga
gnístandi, Sjá! hvað gott Jesús gjörði þér, Gjald
þitt sjálfur lúkandi.

23. Evo þú, sem fyrr varst sekadur, Saklaus
gædist fögnudi, Rángsnúinn áður réttlátur Reifn-
ast nú fyrir Gudi.

24. Jesús deyjandi daudann vann, Dróst þá
burt efni nauda, Hans upprisa þér frelsi fann Frá
allrahandu dauda.

25. Gjald stærri enn skuld hér útlagt er, Yfir-
gnæfir synd uáðin, Allt meir enn taptir ávann
þér Upprisu Jesú dádin.

26. Slutdeild í sigri hans þú átt, Hann þér
líf eyllíft gífur, Af því fá lífir, lífa mátt, Eif sem
þér forþént hefur.

27. Ad þetta stéð í sannleik sé, Sanna skulum
vér fremur; Preföldu offrum þaðlæte Þeim sem
var, er og kémur.

29. Sálmur.

Um sama efni.

Lag: Evi sem fyrr sagt er frá.

Enn skal þar inna frá, Alla syndaskuld þá, Sem
Adam fárt þvínagadi, Son Guds Jesús borgadi.

2. Adams varð edli spíllt, Hans andlig ráð-
deild villt, Frá Gudi viljinn flæmdist, Fegurd hold-
sins affræmdist.

3. Samkvæmt varð sinni manns Satan og

árum hans, Guds ráði gegn stríðandi, Gæðum sönn-
um hafnandi.

4. Um mistun enga bad, Enn bættist hér á það:
Synða=skuld sína að bragði Sjálfum Gudi til-
lagði.

5. Sá Gud mann sekadann, Sinn leit á fær-
leikann, Mistunar ráð til reiddi, Ráð vort frá
glötun leiddi.

6. Sinn einka Soninn við Samdi um mann-
kynid, Í borgun að hann gengi, Og því svo bjarg-
að fengi.

7. Í sameining við sinn Sannhelga guddóminn,
Vort þá, án synða og saka, Son Guds nam eðli
taka.

8. Hærfum heilagleika Hér mannlig náttúra
Aptur í Gudi gæddist, Gud þá manns holdi klæddist.

9. Bittu, réttlæti, ráð, Ríkdóm og alla dád,
Adam fyrsta frekari Fæð hér Adam síðari.

10. Penna eylífa aud, Einsög Skaparinn baud,
Sonur Guds sæll brúfadi, Sitt pund best ávartadi.

11. Eins fyrir áfallnar Alls mannskyns skuld-
irnar Og hinar, eun gjörandi, Í borgun sig gífandi.

12. Huldist sök vorri og synd Saklaus Födur-
sins mind, Synða bar Guds Son galla, Gjördur
synd fyrir alla.

13. Allt straff Adams syndar Einn Jesús Kríft-
ur bar, Og leid eylífa þínu A önd og lífi sínu.

14. Ei þó til eylíðar, Af því Guds fylling
var Í honum öll búandi, Allt hans verk fullkomnandi.

15. Helguft náttúra hans Þér bætti syndugs manns Edlis spillingu alla, Alla lagfærði galla.

16. Leid eptir lögmáli, Þífa það uppfyllði, Allt gjörði að Guðs vilja, Sem á of þ réði' hann skilja.

17. Kristur denjandi á krossi Keypti frá dauda of þ, Upprisinn í ljós leiddi Þif og veg himins greiddi.

18. Upprisu ávört sinn, Einsög dauda fraptinn, Of þ til egindóms lætur Endurlausnarinna sætur.

19. Sér Guð ei synd þeim hjá, Sem nafa hans trúa á, Af þ von eyllífra gæða Þeir ega í dyrd upphæða.

20. Erum vér ordnir þvi Upprisnum Jesú í, Guðs börn og Guðs réttlæti, Guddóms þrenningar sæti.

21. Eins til upprisunnar Og hvorskyns vegs semdar, Sinn rétt Sonur Guðs hafði, Sáttmálinn þessa krafði.

22. En hans upprisu dád Of þ forþétti þá náð, Ad daudann ekki sjáum, Upprisu líffins fáum.

23. Þyrir deyd Drottins er Daudinn vær ordinn mér, Þ lífi hans lifanda Þif fæ eg ævaranda.

24. Þof sé þér, Þífid vort! Þíffins opnandi port, Of þ gæf, eptir vorn trega, Upprisu gleðilega!

30. Sálmur.

Jesú upprisa er fríd-færandi.

Lag: Þvort sem að reisir þaga byggd.

Þegar figurinn unninn er, Endast þyrjalðar mæða, Þinníng stríðs nýjann fríd færir, Þridur er efni

gæða, Gædunum flestir gleðjast menn, Gladvært sinni og rósemen Er gjöf veglig upphæða.

2. Fávitla stærri öllu er Wedstun Gudi að stríða, Enginn madur þarf ætla sér Of-dirfd sú funni hlýða. Þharaóni of-forsugum Fór einsog rauda drefanum; Báðir flömm hlutu að bíða.

3. All synd heitir uppreist og stríð Mót æðst-um lög-gjafara; En vér kunnum ofþ engi tíð Bíð allri synd að vara. Sá, við eitt bod Guds sekur er, Sig þeim manni strax játa ber Allra yfirtrodara.

4. Forskuldadi vor fátlig synd Fríð-tjón, útleð og dauda, Uppspratt misfunar ofþ þá lind Í blóði Jesú rauda; Sínu lífi úthellti hann, Hérmed fríð-kypti syndaranni, Allt tók burt efni nauda.

5. Upprisinn lýsti frelsi og fríð Fríðar-gjafarinn mesti, Fríðarins Gud er festur við Fríðar-sáttmáli bestí, Fríður, þeim stóðu fríðnum nær, Fríður þeim líka, er voru fjær, Eyddur ófríðar vestí.

6. Jesú upprisu ávæxtur Er fríður Guds blífandi, Fríður innvortis andligur, Í samvitku ríkjandi, Utvortis fríður allvída, Drkandi fríðar sambúða A heims ófríðar landi.

7. Menn semja á jörðu margann fríð Með þánka fríðar-spörum, Fríðar-sturlarans fylgja síð, Fríðinn hafandi á vörum, Stríð í hjarta, við síðu sverð. Evi er veröldin að sér gærd, Varliga fram því förum.

8. Mennirnir tryggann mega' ei fríð Mér gefa af ramleik sínum, Fá mér ei heldur frátelíð Fríð Guds í Jesú mínum; En hans fríður ehlífur er,

Önd og lífama varðveiter Frá synd, svíkræði og þínum.

9. Fridur með yður sagði sé Son Guds við lærisveina. Í því fridarins ávarpe Innibundna eg meina Alla, sem bodub er sú náð, Öllu fólki skér Guds hjálpráð, Í Syni hans alleina.

10. En ef vér heilsum húsi því, Herrans frid þar bodandi, Sem barn fridarins ei finnst í, Er Guds fridur víkjandi Með oss sjálfum því fólki frá. Fridar-hatarar ecki ná Farsæld á líffins landi.

11. Þó líf vort sé standandi, strid, Styrjöld full lúá og trega, Yfirdynjandi harma hrid, Hrakningur alla vega; Hæðist né skélfist hjörtun við, Herrann Jesús þann bodar frid, Er gleður eylliflega.

12. Fridarins Gud! eg þakka þér Þann frid mér veittann hefur, Sem hærri skilning öllum er, Öfrid veraldar léfur; Hvarðnær sem heimi fer eg frá, Frid eyllifann, þar treysti eg á, Mér þín miskunsemd gefur.

31. Sálmur.

Jesú fridur grundvallast á hönum sjálfum, meðtekst med trúnni.

Lag: Heidrum vér Gud af hug og sál.

U Jesús lífi og líðingu, Líka hans dauda og upprisú, Finnst grundvalladur fridur sá, Fridkneyptur mann sem njóta má, U jörðu lýstu hönum hér Í Herrans fæðing Englarnar, Welþócknan Guds því á oss er.

2. Herrann Jesús hegningu bar, Eyo hefdum frid Guds vingunar, Með sínum deyd frid samdi

hann, Sama upprisinn boda vann, Auglýsandi í sama sinn Sín benja ör, því fridurinn Allur er þadan útflotinn.

3. Trúin þann frid tileinkar sér, Sem tilreiddur af Jesú er, Hún fær andliga Herrann sed, Hans þeckir líka málferð, Fridar röddunni fagnar mest, Fögnudur sá helzt auglýfest Ad þegar stedjar ángur flest.

4. Jesús vor fridur ordinn er, Orð fridarins þad tilkynner, Fridarins Konung færir þann Fridar andinn í hjartans rann. Dveim höndum þeirri tekur mót Trúud sála med ástar hót, Sinna manna-rauna réttu bót.

5. Heilsa stærsta flér húsi því, Sem Herrans fridur byggir í, Allt rýmist þar hid illa frá, Ei býr Kristur Belíal hjá, Sólin myrkríð ei samþýðist, Stígt fær óeyrd med fridnum víst, Bestina dygðin fráfælist.

6. Fridar uppspretta' er Frelsarinn, Fridinn hefir ofð gésíð sinn, Fridinn verndar og framkvæmir, Med fridnum börn sín varðveitir. Þjóllin þó hrærist fyrna há, Földunni bæríft hæðir á, Ur flað ei færíft fridur sá.

7. Uppruna sólar, er menn sjá, Upprifa Dróttins líkjaft má; Fridar bodunar held eg hans Húa smínd þann sunnu-glaus, Sem allann heiminn upplýser, Yndi, næring og varma lét, Rírnar þó ei í sjálfum sér.

8. D! hvørsu fríðt olíu-blad Er sá fridur! helzt fanna þad Þeir sem hafð-bylgjum heimfins

á Hrekjast, sveymandi til og frá. Mig þá í stríði mátt-dregnir Mæðast taka Guds kapparnir, Þetta hunángid þá nærir.

9. Í sínum guddóms algjörðum Ei birtist Jesús fraptinum, Þyrri' enn sigur-hrófs fridinn sinn Hann færði' á jörðu upprifinn. Þá stein fram eldur stý-stólpani, Þá skipti' um hagi dauðligs manns, Því og fridur varð hlutdeild hans.

10. Því er með lífi Lausnarans Þíffius vegsemdar gífinn frans, Andlig, líkamlig, eyníf náð, Allt hvað bætur vorn hag og ráð. Gud herskaranna ofi nú er Einn fridar Gud, því megum vér Þíðja, og verðum bænheyrðer.

11. Hvað nær, sem nokkrar hreifa sér Í hjarta mínu sturlaner, Mig ef heimsættir meinlig sótt, Mik ill kvíði víð dauðans nótt; Míldasti Jesú! mig ásjá, Mér vertú nærst og segðu þá: Minn fridur sé þér með og hjá!

32. Sálmur.

Jesú upprisu fridur er Fraptur og áminning innbyrðis fridar.

Lag: Nú bíð eg, Gud! þú náðir mig.

Óstadi fridar upprifinn Ástvinum sínum Drottinn minn, Þryggvum bodandi hugstyrking, Þræddum víð stríð, sigurvinnung; Fridur með yður, sagði hann, sé! Til samlyndis uppvefjande, Gef þeim undir eini afi og náð, Ad stunda þvílíkt fridar ráð.

2. Þífi og deyjandi Drottinn minn, Þrá dauðum líka upprifinn, Þíðsemd ástunda alla þáð, Eitt

nýtt bodord kallandi það, Af því ávörtur Andans
 sá, Sem elska' og fridur heita má, Æ meir og meir
 þá eldaft fór, Yfirdrepstapur gjordist stór.

3. Kristi nýtt þar nærst kalla má Kærleiks bod,
 fyrir orsök þá, Ad hann vill ferskt það ávallt sé
 Í voru sinni og fransferde, Evi af innbyrðis elsku-
 rót, Utvortis sjáist skírligt mót, Hvört þú fridsamur,
 hjarta hreinn, Herrans fært réttur lærisveinn.

4. Í hjarta mannsins hreinskilinn Hefir sinn
 bústad fridurinn; Sá yfir honum sífeldt bjó, Si-
 felda þar af hafði ró; Sælir eru þeir semja hann,
 Sáttir við Gud og náningann; Þeir munu' í fríði
 fara og ná Fridarins gæðum himnum á.

5. Hvar af orsakast stór og straung Styrjöld
 þjóðanna mörg og laung? Ardur er það, þótt illur
 sé, Dvinarins af sáð-verke. Þráttun girndanna í
 limum ljót Leidist af fyrstu synða rót. Ofridsamur,
 illur og þver, Einsog brúfandi hafid er.

6. Efkarí Satan enginn er, Enn sá maður, sem
 temur sér Rífi og deilur, er farga frid, Fárlegt er
 þann ad búa við; Sig þó hann stadi sjálfann mest,
 Samt er hann átumein og pest Í Kristis líkama
 andligum; Dpt koma menn ad raun þar um.

7. Kvedst ei vilja mann kíssamann Rómg David
 halda' í sínum rann. Þjónum og björnum líkir hér
 Lifa óeyrðar mennirner. Ofund, drambsemi, ágirnd
 vest Innbyrðis fridinn stadar mest, Margur held
 eð þó meini þær Sér munu' ódygdir standa fjær.

8. Fólkskudur kærleiks eldur er, Eðli mjög víða
 sinnum vér Kristi sinni hjá kristnum nú, Þó kunni'

ad játa rétta trú; Avertirnir auglýsa það, Menn
hfast nær á hvorjum stad. Fáist varla trúr vinur-
inn, Bart elskar nokkur fjandmann sinn.

9. Ein sál og hjarta áður var Í kristni Guds,
nú tungurnar Dofda' í höfði eru tvær. Af tvö-
foldudu sinni fær Einfaldur laungum frómur flás,
Full er veröld með hræsni' og þras. Greint slapa,
Drottinn! hjarta í mér, Helzt er sú imind sam-
kvæm þér.

10. Talid sannleik, Guds trúader! Til þess
fríðkeyptir erud þér. Hatid lygar, hræsni og flægd,
Hafnid vondskunnar allri gnægd, Semjid innbyrðis
sannann fríd, Þeim sama jafnan hálðid við; Einn
bjargi limur öðrum rétt, Einsog Gud hefir það
tílfett.

11. Þú veit þú, Gud! sæmd og fríd, Evi
hún þitt hjálpráð gleðjist við! Réttlæti, frídur, ró-
semd mest, Ríki vors kóngs umgyrði best! Höfud-
stéttir og herra-menn, Hér með gjörvallur almúgenn,
Þífi í frídi og leyfist frá, Þífi, samfagni himnum á!

12. Nær sem einhver áfellur mig Dfridar bára
hættulig, Í þitt fridar-kljól flý eg inn, Frelfarinn
Herra Jesú minn! Hastir þú æsta hafid á, Hljóðn-
ar það brádt og sjaðnar þá, Evi eg megi af fari
frí Fridar höfn líffins komast í.

13. Í þínum frídi, ó Jesú! Unun hefir mín
von og trú, Eg sofna á kvöldum sætt þar við, Sé
eg í þínum geymdur fríd, Aftur að morgni upp-
vakinn, Upprisu fríðinn hugsa eg þinn. Ímind holds-
ins upprisu þá A sjálfum mér eg líta má.

33. Sálmur.

Jesú upprisa er grundvöllur og Kraptur vorrar
endursæðingar.

Lag: Þof sé þér, Gud! fyrir líðinn dag.

Daudur lífami og dáðlaus er, Þá dregst í burt
hans andi, Ekki neitt heyrir eda sér, Ei tilfinning
hafandi, Eta né drekka ei kann fá, Engrar gladværd-
ar njóta, Né hressing hljóta, Andstyggiligur á að
sjá Erfir forrottnun skjóta.

2. Andliga daudur er fá mann, Sem Anda
Guds ei hefur, Andligu sæta engu kann, Sem and-
ar þorfin krefur, Skurd-godum líkur stýn ei ber,
Skortir heyrn, vit og sinni, Málfæri' og minni,
Andliga birtu ekki sér, Sklæddur forsmáninni.

3. Þýngu þessa Adam á, Og hans töpudu
nidjar, Lifandi' er daudur sérhvort fá, Sem vilja
Guds ei yðjar. Frá þeim dauda, um eylif ár, Upp-
standa neinn ei kunni; Í yfsta' afgruuni Attum að
líða feikna fár, Þyrstir lífs upprifunni.

4. Þegar svo daudir vorum vér Von lífs enga
hafandi, Í vort kvalabad sókti sér Son Guds Je-
sús lifandi, Daudans smáðadi beislju' og ból, Hans
bitra fleini særðist, Frá fjörvi færðist, Uppreis síð-
an frá allri kvöl, Afsl daudans þá fortærðist.

5. Þíffins upprisa' og sigur fá, Sem Jesús af-
rekladi, Er fá Kraptur, sem orka má, Að enginn
daudi' ofs stadi. Þyrstu' og síðurstu ofs nú er
Upprisu gleði fengin; Einn undangenginn Þíffins
hertogi leidbeiner Til lífs, enn annar enginn.

6. Þor endursæðing er það hlíð, Um hvort nú

ganga fáum Ut frá dauðligra synda síð, Evo lífi
Guds vér náum. Andligu lífi lifnader, Þífs gæd-
anna dýrmæti, Allt eptirlæti Finna og smacka fáum
vér, Fagnandi því sælgæti.

7. Þeim til frídinda ekkert er, Er í synd liggur
dauður, Þjótustu hluta lífing ber Um loptin, vötn
og haudur; En hinn, sem risinn upp er frá And-
ligum dauda, fríður Er ljófsins lýður, Finnst hon-
um vansi enginn á, Eylif segurð hans bíður.

8. Í endurfæðing verðum vér Bors Guds arf-
gengir synir, Trúin þar verður í ofs er, Af því
nefnumst hans vinir; Þyrir lífs fraptinn Frelsarans
Frá dauðum upprísandi, Dg æ lifandi, Í líffins
von þann egum frans, Sem aldrei fer vísuandi.

9. Hlutflipti besta held eg sé Frá heljar myrkri
að færað Til ljófs Guds náðar ljómande, Dg lífs-
ins braudi nærað. Drottinn! sem líf mér lénitir
þitt, Dg lést andlitid þína Þfir eynd mína, Þí-
ama og andar lífid mitt Þegg eg í vöktun þína.

84. Sálmur.

Jesú upprisa er grundvöllur vorrar réttlætningar.

Lag: Hæsti Gud Þerra mildi.

Þyrir ofs gjald allt greiddi Guds Son denjandi
á tré, Þerrann því hann útleiddi Af heljar gryf-
junne. Nú fyrst vér egum alla Upprisu Jesú dád,
A ofs þarf aldrei falla Dgn þeirra synda galla,
Sem bætti hans blesud náð.

2. Allri synd af os létti Aflausn fullkomin sú;
Í Þerrans hæfsta rétti Þeittir fríkendur nú, Sér-

hvort er setur hreina Sína trú Jesúm á, Synd-
anna sárra meina Sá fær lækningu beina, Sæll
og heill segjast má.

3. Aflogun ei svo verði Utvöldum færð á mót,
Réttláta Gud þá gérði, Grandar þeim eðli hót,
Fordæming sjaudmannanna, Fyrst Kristur dáinn er,
Og hvað mest er hlutanna, Uppreis, fór til himn-
anna, & bidur ofs fyrir.

4. Handskrift hardri fortærði, Hana neglði á
tréd, Myrka völd forn af-færði, Frægasta sigri
med, Alla synd innsiglandi, Ofs svo ei tilreiknist,
Uppreis, lif afrekandi, Utlogum Guds bódandi Frid
og fædurlands víst.

5. Eogmálid líffins Anda (Þýst hefir Pálus því)
Í Jesú upprifanda Ofs gjörir synda fri; En hvar
synd er burt-tekin, Er þar lífs réttlætíð; Hljóta þá
holdsfins brekin & hæl að verða rekin, Fyrir Guds
fulltingið.

6. Þér Guds réttlæti verðum; Þel er ofs fyr-
irfæð! Veru þá aldrei flærdum Ofsdirfd sjálfs-þótta
med; Ef mættu einhver heita Af ofs gjörd verkin
nýt, Ei þó fljól orka að veita, Í þeim sízt megun
leita Athvarfs; þau eru ei hlýt.

7. Aldin-blad ei féð dulid Adams blygd fyrsta
sinn; Nú fær ofs Herrans hulid Hjalpræðis mott-
ullinn. Kristi réttlætis flæði, Kostuligast sem er,
Hefir tvenn heshargæði, Hylur og prýðir bæði
Þann, er sig því flýðer.

8. Staddir í stríði erum, Stund þá hér hofum
bíð! Herrans því hervopn verum, Hans bíðjandi

um líð. Réttlætis brynja bestur Brjóstvarnar styrkur er; Bana broddurinn vestur Bítur ei, þó sé hvestur, Þann, sem hlíf þessa ber.

9. Frelsi, líf, frið, hjálpræði, Fögnud, réttlæti, náð, Óá lífs og andar gæði Ávann ofþ Jesú dád; Þor er því von lifandi, Þér skulum dauda frá Upprisa í æru-standi, Og á gledinnar landi Herr-
aun vorn heyra' og sjá.

10. Fáklæddi frómi maður, Frelsarans réttlæte Er þinn innri fatnadur, Þnd þín fósðandi' ei sé, Nakinn kom hér í heiminn Hvorr einn, svo líka fer; Þírd hægt veraldar seiminn, Bertu þess strúða geyminn, Sem keypti Son Gudþ þér.

11. Sá strúði á síðsta degi Svo hylur nakleif þinn, Sér á þér annað eigi Álfngni dómarinn, Enn sitt eigid skínandi Upprisu réttlætið, Heims straut í þesdar standi Þér þó sýnist glansandi, Ekért skýldt á þar við.

12. Höfund upphessa megum, Höfum Gud blíð-
adann, Líf í von eylist egum, Ársinn senn tókum þann; Krónu Kristi réttlætis, Kristnum sem vardu-
veitt er, Med himinsælda sætis Sóma mestum ágæt-
is, Gud! af náð gíf þú mér!

35. Sálmur.

Jesú upprisa er Fraptur og áminning vorrar end-
urnýlungar.

Lag: D Jesú! nafn þitt hlmsætt er.

Þ ofþ framkvæmist allt í senn, Endursæðing, rétt-

lætingen Og helgun uppbyrjandi; Má þó sjá nýi
madurenn Meir æ fara vaxandi.

2. Strax sem líf andligt í oss er Af Anda
Drottins verkad hér, Hráring sína það hefur, Sí-
feldt vaxandi síðan fer, Svo sem Gud mæling gefur

3. Med endurfæðing allra fyrst Í oss þá Krístur
mindadist, Líka trúin lifnadi, Þor réttlætting þá
verkadist, Þor ný hlýdni byrjadi.

4. Sú trú lifandi sem að er, Sína hefir æ
verkaner, Afl hennar Andinn veitir, Allar dygdir
sér affæder; Andir-rót þeirra heitir.

5. Eftir eru tré síns áverter A augabragdi tím-
ader, Sína tíð sérhvad hefur. Fullbarða strax ei
fóstrid er, Framvort því tíminn gefur.

6. A lífs tréd, Jesúm, erum vér Í endurfæðing
plantader, Avort þann egum færa, Sem að verð-
ugur ydrun er, Allar dygdir svo næra.

7. Ef vín-trénu innplantadur Einhvort finnast
kvistur skælnadur, Eflaust affnadað hlýtur, Í eld-
sins bál útsnaradur, Ei fremur ræltar nýtur.

8. Í skín til daudans verðum vér Med vorum
Drottini greptrader, Ad síðan alla vega, Líka sem
hann upprisinn er, Endurnýhumist daglega.

9. Dfs má ei sóma upprisnum Gitt sinn af
synda daudanum Í hann aptur að detta. Réttlætis
flæra skrudanum Skomm er stór sig að fletta.

10. Í Jesú dauda denjum vér Dagliga med
honum krossfestir, Allri synd afneitandi, Svo af
hans lífi lífgader Lifum í náðar standi.

11. Dáinn syndinni Drottinn minn Af daudan-

um er upprifinn, Og deyð frammar aldregi, Lífs
kraptinn hefir lént mér sinn, Svo lífa Gudi' eg megi.

12. Líf til þess andligt lénad var, Ad lífs verk-
anir andligar Sýni sannkristinn maður. Í lífi' and-
ligu upphyrjar Eylíft líf rétt-trúadur.

13. Í anda ganga öllum ber, Með ótta og
titrun sína hér Sáluhjálpi sífellt vinna, Lífir hof-
udid, limirner Láti sig dauda ei sinna.

14. Mind Guds ef blómgast í oss á, Ad Jesú
dæmi flulum þá Waxa í vitku' og náðum, Averti
láta Andans' sjá Í góðs siðferðis dáðum.

15. Frá einni dygd til annarar, Í himininn
þitt finnið-far U sé þér upplýptandi, Upprifinn
Jesús þinn er þar, Þangad stefn hans leitandi.

16. Andlig þíns hjarta umsturn þá Innilig
vera og sífellt má, Ef þig skal ekki soðid Gómlu
forhúdar girndin fá, Og Guds lífi frávilið.

17. Tapadit synir vorum vér Frá vörð Guds
lífi steindaudei, Nú þó uppvaktir aptur. Til nýr-
ar hlýdni oss nógur er Náðar framboðinn kraptur.

18. Látum oss Drottni lífa þá, Vörðum fyrst
daudir gömlum frá, Nýja lífs njótum blóma. An
helgunar kann enginn sjá Eylífrar dýrðar ljóma.

19. Uppriða' og líf vort, ó Jesú! U þér hvort
sá sem hefir trú, Aldrei deyð eylliflega; Þyrir þitt
líf oss forða þú Frá andar dauðans trega.

20. Líffins uppsprettan lifandi, Lífid andliga
geymandi, Oss lát þér aldrei sleppa, Líf náttúrligt
framleidandi, Líf eyllíft gef oss hreppa!

36. Sálmur.

Meddeiling heilags Anda er ávörxtur Jesú upprisu.

Lag: Jesús Guds Son eingetinn.

Sá sem veit, að Guds Andi Er sannur Jehóva,
Og Jesús upprísandi Dfs gaf þann huggara, Gled-
jast í Gudi ætti, Guds nafn af öllum mætti Hér
fyrir hátigna.

2. Í þeim ávætti æðsta, Upprisu Lausnarans,
Er heilsugjöfin hærsta, Og hjálpráð syndarans,
Andligs lífs allt sælgæti, Unun, fridur, réttlæti,
Huggandi hjarta manns.

3. Ef eg fer ekki hédan, Ei kemur Huggarinn;
(Svo þenna sannleik tédann Sjálfur fékk Lausnar-
inn.) En ef eg er farandi A burt, mun eg sendandi
Þann verða í hjörtun inn.

4. Upprísinn sína sveina Síðar talandi við, A
þá blés, og nam greina: Anda Guds medtalid!
Þá upplaukst þeirra hjarta, Þeim rann ljós flin-
ings hjarta, Þádu sögnuð og frid.

5. Vard Andi Kristí vara, Med vara-blæstri
hans, Hans sveina helgum skara Hér nú gefinn til
saunns; En hin var ekki fjærri, Uthelling hans sí
stærri Af hædum himna ranns.

6. Andann meddeila mátti Í mæling stærstu
hér, Jesús, sem alla átti, Andans fjölling í sér.
Krafði krapta-verkanna Kristnibod Postulanna, Sem
verð Guds Anda er.

7. Uthelling Andans stærsta, Audklenni tilsett
var Upprisu Drottins æðsta, Og hans himin-sarar.

Andans gjöf fyrri eigi Almenna kalla meg, Orð
Guds mér ávísar.

8. Klæddust þeim frapti' af hædum Kristi sendi-
bodar, Er í allskonar mædum Einn þeirra styrkur
var, Þá fræddi, þá huggadi, Þeirra lífs hlaup
verndadi, É þeim Guds orð frambar.

9. Þyrirheit Föðurs heitir Fagnadar Andi sá,
Dg flæra vatn, sem veitir Þor Gud þurr-lendid
á, Eldur hugáft sveitjandi, Dg börn Drottins hreins-
andi Eynda saurindum frá.

10. Andans eldligu gjafir, Dg hans frum-gróða
nú, Þótt, madur! þú ei hafir, Þína ei sakar trú;
Ef hann þér er stjórnandi, É og með þér bidjandi,
Eylíft líf erfir þú.

11. Guds hús ef ordinn ertu, Andi hans býr
þér hjá, Druggur æ þess vertu Um þig hildir hann
þá, Leidir þig lífs á vegi, Lætur þig villast eigi
Fót-sporum Jesú frá.

12. Hann þig fávísann fræðir, Frávífinn leid-
réttir, Af syndum særðann græðir, Sorg-þjádann
hugstyrkir, Máttfornum megn þér veitir, Máttar
Andi því heitir, Hjá þér allstadar er.

13. Þryggjum ei Herrans Anda, Hann svo ofs
vísi frá; Hann er líffins lifanda Þjós, sem ei slækva
má. Ystu útstúfun bíða Þeir Anda Guds mót-
stríða, Auglit hans aldrei sjá.

14. Gud minn! þinn góða Anda Gíf mér, en
taf ei frá, Hann lát æ hjá mér standa Hvað sem
tilfalla má, Hann lát best hag minn greiða, Hann
lát mig svo framleida, Ad lendi eg þér hjá!

15. Líffins eylífi Andi, Arfleisðar pantur minn!
 A Jesú upprístandi Eg sé lífs fraptinn þinn; Hann
 kénnt mér Herra' að nefna, Til hans beinleidis stefna
 Þéðan í himininn.

37. Sálmur.

Jesú upprísa, verkar lífandi von.

Lag: Stríðsmenn þá höfðu krossfest Krist.

Von heitir eslaus eptirbíd Þess augun nú ei sjá,
 Þrugga trú skýldt á hún við, Og þar grundvallast
 á, Þolgaðid stendur henni á hlið, Evi hvörgi fleika
 má; Er hún það tryggja atkérir, Sem engann flítur
 frá.

2. Vonin lífandi af því er, Að líffins ráðandi,
 Þyrir lífs Anda og ord sitt hér, Er hana verkandi,
 Líf sitt og edli auglýser, Innra mann gleðjandi,
 Við líffins unír víssu sér, Verdur þess njótandi.

3. É von of þólpna meta má, Meðan hér höfum
 um bíð, Vonin fullkomin verður þá, Þér fáum
 arfskiptið; Af því vor Drottinn dauðum frá É dýrð
 féð upprísið, Von lífs um eyllíð hönum hjá Himn-
 eflann eignast fríð.

4. Jesú upprísa' og líf of þólp lér Líffins von alla
 nú, Svoddan huggun gífst, sál mín! þér, Evi hólp-
 in verðir þú, Að hvort sem lífir hönum hér, Hon-
 um deyr lífa' í trú, Eyllíðann dauða aldrei sér,
 Öbrýgdul von er sú.

5. Þordum vonudu frómir menn Ísraels komu'
 í heim, Ísraels ríkis upphesden Einkum hugfestist
 þeim; Húlið var flestum hið þá enn, Hann um

veraldar geim Mundi eitt sauda-hús í senn Semja af flokkum tveim.

6. Sú von fylltist þá Son Guds kær Sig birti' í mandómi, Ritningar allar rætafi þær, Sem ræða' um það efni. Hins nú framvegis væntum vær, Vor Jesús blefsadi Senn muni koma' í skjum stær, Skryddur vegsemdinni.

7. Vissing von öll þar leikur á, Vísir vor Frelsfari; Vér skulum lifa' og síðar sjá Sæld hans í dýrdinni; Húngur, klæðleysi, þrenging, þrá, Þetta líf né daudi, Eðli fær skilid oss því frá Ypparsta hlutskipti.

8. Í lífs eyllis von lifum vér, Lífandi' í heiminum, Í lífs eyllis von fram oss fer, Fetiandi' á Guds vegum; Í lífs eyllis von brádt að ber Blómgandi tíðunum; Í lífs eyllis von líf ef þver, Þjómandi upprisum.

9. Bona of margir veröld í Vegsemd fá henni af. Ei leidi' eg hug minn eptir því, Sem er leyrelta og dras. Krónur og sprotar fara' ei fri, Fláræðis yfir haf. Þann í gær heimur hóf við flý, Hratt þeim í dag á laf.

10. Eg sný, lifandi Lausnarin! Lífs von minni heim frá, Eg flý þurfandi' í sadminn þinn, Friti svo kynni ná, Eg bý hjarandi ókvíðinn Undir þinni forsjá, Eg kú þeyjandi, Drottinn minn! Dyr náðarinnar á.

11. Hafid, lopt, jörð og himnarnar, Heidri þig, Jesú minn! Allur prísí þig Engla her, Sem er þér handgenginn, Magni fríðkeyptu mennirnir Með þeim

lofstýrinn þinn, Mikli þig fála mín, í þér Minn
gledjisti lífs andinn!

38. Sálmur.

Jesú upprísa er í daudanum vor æðsta huggun.

Lag: 'Bú þig, sál mín!

Bú þig sál mín! Bráðt kémur þín Burtferðar
stund frá heimi, Daudinn fyrer Dyrnum er, Will
Drottinn þér Styttu nálægt andstreymi.

2. Lifna, fæðast, Þjást, mæðast, Lengi margir
þreyandi, Endar lífs stríð, Utfarar tíð, Þeim ætíð
blíð, Sem er Jesú deyjandi.

3. Raust fyrsta hér Vor allra er, Tíni veröld
þá færumst, Angursamt vein, Ymislig mein Það
auka Svein, É holdi meðan bærumst.

4. Ef líf óþreytt Einatt og heitt Afkín með-
lætis sólin, Bruna hætt er, Ver og til hér Ad bíla
fér Bráðliga lucku hjólin.

5. En þá margar Mjög stórfelðar Mótgangs
áðynja hríðir, Drýpur húfíð, Dofnar sinnið, Dregst
út fjöríð Dagliga', og allt um síðir.

6. Hvíllt sem hér Afstandid er, Ending þvi
daudinn gefur; Nú ovin þann, Afli fyrertann, Und-
irlagðann Sér og ofþ Son Guds hefur.

7. Misti smeðinn Þann magna sinn, Mara, en
litinn eigi. Daudinn nafn ber, Burt öll frá þér
Hans beistja er, Barn Guds! Þó hold þitt deyji.

8. Sætur, vær, hann Svefn nefnast kann, Sig-
ur lífs, hvíld af lúá, Ávinningur, Lífs inngangur
Æstligur Allum þeim Jesú trúá.

9. Þar daudans hér Nú dagur er Degi fæðingur betri, Vel til gæðs þá Mér vera á, Ad víkja frá Þrörliku holds adsetri.

10. Ef upprifinn Ei Lausnarinn Af dauda sjálfur væri, I daudanum Öllum mönnum Utstúfudum Um eyllifð liggja bæri.

11. Genginn undan, Guds Sonur fann, Sérnum deyð, lífsbraut fanna; Eptir hönum, Strax upprifnum Ur gröfunum Utgæð stór flokkur manna.

12. Lífs upprisu, Krists líkingu, Þýdir trúadur hljóta, I von þegar, En þó síðar Algjörlegar Eyðifrar sælu njóta.

13. Þyrst upprifinn Lífs-leidtoginn Vísir í hjarta þínu, Sætt andlátid, Sálir gleðst við, I sonnum frid, Sæl, laus frá allri þínu.

14. Eitt með Jesú Þú ert í trú, Innræst þér huggun líka; Uppreis hug þinn, Uppreis Drottinn; Þyrir almátt sinn, Uppreisir hann þig líka.

15. Lét lífid sitt, Þá leyfði þitt, Samb Guds, og sitt tól aptur; Eins dauda frá Þig eslaust má Utsæra fá, Hans al-völdugi fraptur.

16. I daudanum, Þyrir augunum, Engin skelfing þér flæðist, Vítur trúin Þann lífs-salinn, Hvar Lausnarinn Þjófinu' um eyllifð flæðist.

17. Ending sú fæ, Þá vöndin nær Innngaungu' í himnaríki, Stund er ei laung, Né þunglig þraung, Um grasar-gaung Greidist fór þínu lífi.

18. I Canaan Þarf ekki Man, Nú finnast þar laud-mæti. I himininn Þig upprifinn, Senn inn-tekiinn, Eylist mettar sælgæti.

19. Ei fatnadar Munt þurfa þar, Þar Jesús skjólið veitir; Er líkaminn Andligur þinn Absta dýrdin, Yfir-klæðid þá heitir.

20. Vanheilsa frá Sér vendar þá; Í vegsemd uppreisandi, Líkaminn fær, Stól Lambsins nær, Þjóm- andi stær, Líta Gud ævarandi.

21. Geym huggun þá, Guds barn! Þér hjá, Gégnum veg allra nauda: Son Guds því dó, Sem lifir þó, Ad sæt lífs ró Sé þitt hlutskipti' í dauda.

22. Í þeirri trú Eg dey, Jesús! Ur jörd munt hold mitt færa. Lyst hef' eg á Ad leysast frá, Og lifa hjá Lausnara mínum færa.

23. Lífgjafi minn! Lífs fraptinn þinn Lát mig sjá, þeckja' og reyna, Greid mitt lífs skeið, Gjör enda' á neyð, Gef mér í deyð, Góði Jesús! trú hreina.

39. Sálmur.

Jesú upprisa er fraptur alls holds upprisu.

Lag: D! Fadir himnefí' og eylífi Gud.

Uppris, mitt hjarta! með elsku og trú, Upprisnum fagnandi þínum Jesús, Upprisan fyrsta þér er gíf- in nú, Upprisu lífsins senn fær þú.

2. Ad deyja mönnum eitt sinni ber, Eifin þar liggur, sem fallin hún er, Upprisa' og dómurinn eptirfylger, Adgætt slíkt meðan þú lifer.

3. Sæðid í jörðunni senn deyja má, Síðan fær nýtt líf og sprettur upp þá; Hold og blód Guds ríki erfa ei á, Utvaldir deyja því hér frá.

4. Eyo víst sem Guds Sonur upprisin er,

Upprið af dandanum madur sérhver. Þjóðliga Pálus þann lærdóm kénner, Þausnarinn sama stadfester.

5. Jesús og upprisan er sameinad; Upprisu verkiinu sinn eg þann stad, A Kristi upprisu er það grundad, Af honum verður fullkomnad.

6. Í skjóum himinsins setja mun sinn Son Mannsins komandi tignar-stólinn, Þeytist með hár-eysti þar lúðurinn, Þá risa' upp mannanna börnin.

7. A þeirri daganna endingu sést Allt hvað í myrkrunum fyrri duldest, Hvorr Drottni þjónadi hér í trú best, Hans eda vanrækti bod mest.

8. Allir sem dóu þá upprisa menn Í sinni radan, en flíðsmunurenn Millum asdrifanna mun þó ærenn; Morg verða leidd til þess roken.

9. Upprisu börnin strax uppi loptid Ad Jesú hægri þá verða færð hlid, A hann þau blíðasta orða-stad vid, Inuleidir síðan í Guds frid.

10. Sú líffins upprisa ástúdlig er; Attlud er hún, madur sannkristinn! þér; Um hina ránglátu ødrúðis fer, Upp þó þeir rísi sem hiner.

11. Fordæming þeirra skén fyrirfram var, Flutti sál daudinn til kvala-stadar; Upprisa slíkir til ystun smánar, A gjalda vantrúar sinnar.

12. Forblindar Satan þá frásnúnu þjóð, Frelðarans upprisu gjörir ad hnjóð, Forsmáir Guds náðar frambodinn fjóð, Fetar svo glötunar á flóð.

13. Holdsinð ad upprisa eðli til sé, Er þánki gudlausra skadligaste, Drottins ad réttlæti draga þeir spé, Drottins því banar þeim reide.

14. Og þó straff þeirra fram ei komi hér, Dfar-

sæll daudi þá hrifur með sér, Upp til dóms rísa þar úrskurdader, Utlagar Guds ríkis tapter.

15. En þeim sem trú-góðir umfадma sinn Upp-risna Frelsara, verður daudinn, Lausn frá armædu, til lífs vegur inn; Lif og dey, Guds vin! ókvidinn.

16. Af því þú lifandi, lifir ei þér, Lífid þér deyjandi Guds Sonur er, Hann þig uppreisandi heidri krýner, Himnasæld gledjandi með sér.

17. Sætt er að vakna af svefni værum, Sól líta dýrðar í himna stjörnum, Utganga ljómandi úr grófunum, Unnusta fagnandi sínum.

18. Gef mér, ó Jesú! að girnast þar á! Gef mér ástunda því hlutfalli ná! Gef mér lífs upprisu gleði að fá! Gef mér þitt andlit í dýrð sjá!

40. Sálmur.

Jesú upprisu vegsemd er eylíf.

Lag: Sýngjum vér ei sáluga brædur.

J forklárun upprisu sinnar, Inngenginn til vegsemdarinnar, Síð og ár vor Lausnari lifir, Lífi' og dauda ráðandi yfir.

2. Aldrei þrýtur eylífðar dagur; Eylíflega á Guds stóli fagur Situr Drottins sæll dýrðar ljómi, Sól réttlætis, himinsins blómi.

3. Lausnarinn með límina fríðu, Lagður fordum spjóti í síðu, Sára örin sín öll skínandi Eifeldt ber á himnum ríkjandi.

4. Sál vorð Drottins sama að bragði, Sem hann hana deyjandi' aflagði, Eylífrar naut annars heims sælu Í Paradís himins yndælu.

5. Þær hans Andar yppurstu dýrdir Engar holdu fyrir það rírdir, Sálunni þó samtengdi aptur Einn líkama hans gudligur fraptur.

6. Allt vald Jesús upprisinn hafði; en Guds náðar ráðstofun krafði, Hefjast uppá háfætid stýldi Hann fyrir enn það allt brúka vildi.

7. Endíng stand hans níðrunar náði, Ráfn og vegsemd eyllifa þáði, Eyllift ríki, endalaust veldi, Í hans höndur Fadirinn seldi.

8. Stjórnar mátanð alleina endir Er það, þá hann ríkið afhendir, Allt í öllu ávallt þó blifur, Einn vegsemdar Róngur eyllifur.

9. Í trú Jesús ef vér hér lifum; Utleiddir frá daudanð aðsvifum, Allrar hvíldar í hönun njótum, Upprisuna farsæla hljótum.

10. Und þín, Guds barn! eyllifann frama, Utgengin af daudanð líkama, Strax í Drottins höndunum hlýtur, Himnaríkis farsældar nýtur.

11. Krísts upprisnum líkama lifur Líkaminn með sálunni vífur, Af jörð vakinn, einnig til hærda, Eyllifra þar njótandi gæda.

12. En ef lifir, allra þá kémur Endíng hluta, Drottinn þig nemur, Þó umbreyttann, þessu frá lífi, Þig gleður með eyllifu lífi.

13. Í himinsins yppurstu sælu, Og Guds dýrðar flodun yndælu, Er það stærst, hún aldrei kann þrjóta, Eyllifluga má hennar njóta.

14. Allir menn þó sam-tíðis sjái Sólina' og nóg ljós hver fái, Daprast þar við ei það heimsanga, Allra gleður jafnt sjónar bauga.

15. Aldrei ljóssins arfur kann þrjóta, Allir fulltrar hlut-deildar njóta, Allann Gud sinn eignast hvort maður, Utvalinn á himnum blessaður

16. Hér af stór, að enginn ofundar Annann þar, né meira tilstundar, Enn í Gudi um aldir að sedjast, Andlitis hans sjón við að gledjast.

17. Stjarna í segurd stjörnu þótt vinni, Stendur hvort í ród bestu sinni; Utvaldra þó megi glans muna, Mun hvort sínu hlutskipti una.

18. Engla líking útvaldir tignast, Í Guds dóma meður þeim skygnast, Drottins ástar djúpid að grunda, Drottni hjá um eyllisd þeir stunda.

19. Eyllif sæla of er tilbuin, Að því hnóssi leidir sig trúin. Í þá dýrd, sem eðli nú sjáum, Jun fenn gánga, börn Drottins! fáum.

20. O Jesú! sem upprifinn lifir, Öllum hlutum ráðandi yfir, Beit of dug í von lífs afþrenja Þora stund, og sætliga deyja!

21. Dýrðligur upp, Drottinn! risandi, Dýrðligur í hæð varst farandi, Dýrðligur munt dauda vekjandi, Dýrðligur þing efsta haldandi.

22. Kom! gledjandi kristnina þína, Kom! sedjandi líffins girnd mína, Kom! leidandi Redars frá tjöldum, Kom! greidandi launin útvöldum!

23. Sigur-ljóð skal fagnandi færa Fridkenpt þjóð heims Lausnara færa, Fögur hljóð með streingja-leik stæra, Stundud góð svo verði hans æra.

24. Dýrd sé þér, minn Drottinn! stridandi! Dýrd og heidur yfirvinnandi! Sómi, kraptur sigri hrófandi! Eifelsd lof um eyllisd ríkjandi!

Tveir Sálmur,

útlagdir af sama.

1.

Prudentii-Sálmur.

Jam mæsta quiesce querele.

Harma:tolur hvíli að sinni, Halddid mædur! tárur: um inni! Öfufjög börn sín enginn má gráta; Endur: bót lífs dauðann eg jata.

2. Hvar til skulu holadur fleihar? Hvar til grasir snotradaur hreinar? Efni lánað er þeim, sem reynist Efti dandt, þó sofandi leynist.

3. Lifama þó lítum nú andann fíggja' í dái, mann:vitstu snaudann, Skilnings:vit hans aptur upp: hæda Innan stundar samvissir gæða.

4. Skjótt öld kemur, stundar þá aptur Í flinin beinin hlýr edlis fraptur, Lifgað blóð þau fullkyfur fjöri Fyrri maður tjaldbúð svo beri.

5. Dr:þrota áður sem láu Í jörd líf rotnud, stór, smáu, Skjótt í loptid færð munu verða, Fyrri tengdri öndu samferða.

6. Gagn:þurr svo grænka sáð:fræin, Gjör:dand í jörd nidur lægin, Földar djúps þau framleidir frapt: ur A fyrri lífum korn:staungum aptur.

7. Nú til geymslu, þú jörd! skalt þyggja Penna mann, og mjúkt flaut í leggja, Hans andvana línu þér ljæ eg, Leyfar dýrar í vöktun fæ eg.

8. Sú var gefin sál af Guðs munni, Sem nár þessi fyrri hýsa funni, Bænn í báðum vel herbergjafi Viðdómur, þeim Kristur stjórnaði.

9. Hér lagðann, hyl jörd! lifama, Heimtir aptur Skaparinn sama, Sinna gjafa sjálfur hann minnist, Síns andlitis mind vidurfynnist.

10. Ald nær fteidar attríði tíða, Alla fyllir Drottinn von lyða, Mínd þá, sundrud, aptur átt færa, Er eg gjori, feld! þér nú tæra.

2.

Dve Mallings Sálmur.

Um Guds alvitsku.

Lag: Náttúran öll og edli mann.

Sál! duppi flædd, ei fómir þér Sveima um ftranu lafanna; Dómarinn, fem í npphæd er, Allar fér gjordir manna, Öll augum hans Ern hjartans Öpin fylfni hvort finni; Önd. faurug má Ei búa hjá Allfærn hátigninni.

2. Drottins alfkyggn augum frá Enginn kann hælís leita, Vinds og eldíngr vængjunn á Þá vildi flotta þreyta; Eðfi neinn þann Umflýja kann Engill fótora Skapara, Er tilþjó heim, Ög í þeim geim A öllu tekur vara.

3. Farir þú lengft fem felur fín, Fjár enn himinljós farta, Ög þótt bólfesta yrði þín Undirdjups myrfríd fwarta, Ei fíadur fá, Þú flúdir frá, Fjár enn himn, fem þú nádir, Guds hátign er, Sem gjorla fér, Hvar gjorast þeffir bádir.

4. Eylifi Gud! þig enginn má Umflýja glæpa madur; Mun eg orvöfnast ega þá, Ög deyja fvo glatadur? Ö nei! þín nád Ödra gaf ráð, Örugg fvo trúin fíandi: Fyrir þínn Son F fullri von Fæ eg mífkun bídjandi.

5. Nú flý eg þvi á nádir þín Randfaddur veffell madur, Eg finn og játa afbrot mín, Er fyrir þér ffélkadur, Heíns bíftingar Míg hræða ei þar, Hjá þér ef blíðn mæti; En reidið þú, Allt fellur nú F grunn mannfins dramblæti.

6. Ördfnápur mælir öfvífinn: "Er Gud í hæð búandi, Háftöl hjá Englum fetti finn, Sætir ei mínun fíandi, Hann fér ei það, Sem heffí eg að, Hvar fínáfvíkindid bærið." Vilt, dári þú! Övo væri nú, En vit, þín öff fortæríð.

7. Fyrr' enn uppkömu fjöll á jörð, Og flóðu læf:
ir dala, Aldur enn ljósin urdu gjörð, Og dnytid heyrð:
ist tala, Fyrr enn andar Sætt síngu þar, Sem þeim
var fenginn stáður; Sá Gud það þú, Þar sem ert
nú, Þenkir og talar, maður!

8. Uppi býr Gud með Engla her, Er þó hjá
þrælum fynda, Dýrðar glans undir eins hann sér,
Og stuggann smákvitinda, Sem sólu hann Sjá stærstu
fann, Ebo lítur jörðar falla, Þess sem smærst er
Aldris engur, Einsog heimsins gjörvalla.

9. Vakinn og sofinn ofund í Er Gudi leidur mað:
ur, Agjörn mauranna ern þý, Hans augna reidi
stáður, Blekja sít hann Bljúg hræsni fann, Né brugg:
un haturs ráða, Hann sér atvik Hamans og swif,
Hans alla stærð ódáða.

10. Blýgdast því, myrkra vesæll vin! Þef þig ei
bóndum syndar! Aflegg hræsninnar yfir:skin, Augu
stopud, seltu blíndar! Meina ei það, Þann megir stáð,
Hvar mátt einn heita, síana, Eyllist hjá þér Alla stund
er Athafna vlti þinna.

11. Heyr þú! vanbirða manna mest, Megnum
glæpum kooladur, Of:frekju þinnar endíng vest Er
sjandans kvaða:stáður, Atvedinn þinn Ottast dóminn,
Aldur enn stáðar nemur, Þar allt hvað hér Illa
gjörðer. Á þig sannad framfémur.

12. Endíng tímanna er ofþ nær, Aldstæðjar dand:
ans nóttin, Eckert hæli þá frekjan fær, Flóttann þó
refi óttinn; Annur er sá, Ei fyrri enn þá Audmjúf:
ur vildi fanna: Guds hesudin er, Sem gjörla sér
Gang og athafnir manna.

